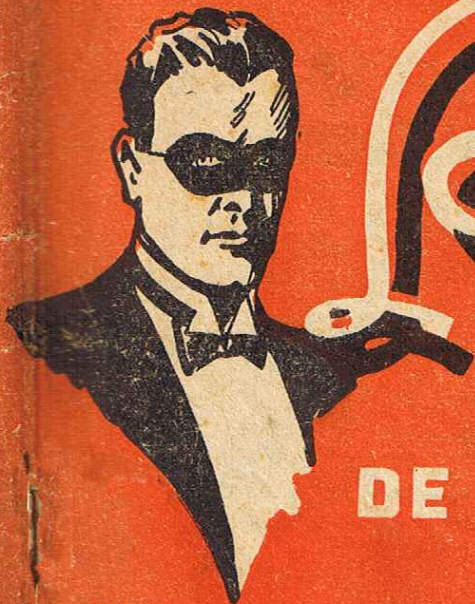

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Noodlottige Gelijkenis

N° 2175

NEDERLAND : 40 Cl.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Utgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Cord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Noodlottige Gelykenis

Hoofdstuk I

DE BEROVING

Het was zeer druk in een der kleine zaaltjes van een feestgebouw in een der volkswijken van Londen, waar die avond een fancy-fair werd gehouden ten bate van de Engelse oorlogsverminkten.

Weliswaar waren er al enige jaren voorbij sedert de wapens gestrekt waren na de vreselijke tweede wereldoorlog, die vijf jaar de ganse wereld had geteisterd, maar toch was het particulier initiatief nog altijd druk in de weer om de trieste gevolgen van die wereldkrijg zo goed en zo kwaad als het ging te bestrijden.

Zeker, de regering had reeds zeer veel gedaan voor al de ongelukken, die blind, doof of verminkt uit de oorlog waren teruggekeerd, maar, helaas, die steun kon niet afdoende worden genoemd.

Onder duizenden invaliden heerste nog altijd bittere armoede en de regeringstoelage was in de meeste gevallen, evenmin trouwens als in de andere landen, die aan de oorlog hadden deelgenomen, lang niet toereikend om te kunnen voorzien in de behoeften van de gepensioneerde veteraan en van zijn dikwerf groot gezin.

Maar de Engelsen staan er voor bekend, dat zij een sterk ontwikkelde liefdadigheidsgezin hebben. En zo was het volstrekt niet verwonderlijk, dat ook nog lang na de oorlog vele instellingen van liefdadigheid zich onledig hielden met het collecteren van gelden.

Maar ook de oorlogsverminkten zelve zaten niet stil. Zij arrangeerden tentoonstellingen, zij gaven uitvoeringen, zij richtten fancy-fairs in, met het enige doel om aan geld te komen, ten einde daarmee de bitterste nood althans enigermate te kunnen lenigen.

Er waren verenigingen opgericht, uitsluitend met dat doel en die enige malen per jaar met verlof van het gemeentebestuur straatcollectes hielden, feestjes gaven en op andere wijze hun ondersteuningskas spekten.

En meestal werden deze voorstellingen druk bezocht door een publiek, dat gelukkig nog niet vergeten had, hoe vreselijk de oorlogsverminkten tijdens de beide afschuwelijke wereldoorlogen hadden moeten lijden en hoe zij ter wille van het vaderland en de wereldvrede niet alleen de zwaarste beproevingen hadden doorstaan, maar die liefde voor de eigen bodem en de vrijheid hadden moeten betalen met het verlies van een of meer ledematen en maar al te vaak met dat van het gezichtsvermogen.

Ook nu had de vereniging «Selfhelp» wat wij zouden kunnen vertalen met «Onderlinge Steun» niet te klagen over het bezoek.

Het waren weliswaar voor het merendeel buurtgenoten, dat wil zeggen goed betaalde arbeiders, kleine ambtenaren, winkeliertjes, die haar fancy-fair bezochten, maar zij offerden allen wat zij konden en de pennigmeester van de vereniging, de thans vijftigjarige Andrew Moore, die zelf als sergeant aan de laatste oorlog had deelgenomen en in die rang zwaar gewond werd bij de strijd op het strand in Normandië, waardoor hij een arm verloor, kon tegen elf uur een tevreden gezicht zetten, toen hij zijn kas opmaakte, gezeten aan een klein, eenvoudig koffiehuis.

tafeltje, dat dicht bij de ingang stond.

De theeschenkertjes, de meisjes die met bloemen hadden gevent, of programma's hadden verkocht, of met loten in de tombola waren rondgegaan, hadden de inhoud van hun geldzakjes overgestort in de grote houten bak, die midden op de tafel stond en Moore hield zich nu onledig met het optellen van de ontvangsten.

Het was een heel karweitje, want er waren wel twintigmaal zoveel shillingen als biljetten van een pond, maar na verloop van omstreeks een uur, toen de meeste bezoekers reeds waren vertrokken, had hij het in zijn hoekje toch zóver gebracht, dat hij met een zucht van verlichting bij zich zelf kon mompelen:

— Dat is gelukkig afgelopen! 762 pond en 13 shillingen! Ik geloof dat wij tevreden mogen zijn; het is nog heel wat meer dan de laatste maal!

Hij had dit laatste bijna overluid gezegd en nu kwam er een jonge man naderbij, met een glad geschoren gelaat, lachende bruine ogen en weelderig zwart haar, die zich naar hem overboog en zei:

— Dat komt, waarde Moore, omdat Lucy ditmaal heeft meegedaan!

— Meen je dat werkelijk, Fielding?

— Ik zeg nooit dingen, die ik niet meen, Moore, daarvoor moest je me nu wel kennen. Je dochter heeft een heel mooie stem en wat méér is: zij zingt met gevoel en dat kan men van een menigte concertzangeressen, die stapels geld verdienen, niet zeggen!

— Het is waar, zij heeft verscheidene toegiftjes moeten zingen! riep Moore uit. Maar laat mij nu even met rust, Fielding, ik moet voor mijn kas zorgen!

— Wil ik je helpen, Moore? Gaat het niet wat lastig? vroeg Fielding, terwijl hij behulpzaam naderbij trad.

— En waar laat je ze dan, als ik vragen mag?

— Natuurlijk neem ik het geld mee naar huis!

— Is dat niet wat gevaarlijk?

— Waarom zou het in 's hemelsnaam

gevaarlijk zijn? Ik woon geen kwartier hier vandaan, ik houd het geld stevig in een zak en wie zou kunnen weten, dat ik met zoveel geld bij mij loop?

— Dat weet iedereen, die er van op de hoogte is, dat jij pennigmeester bent van «Selfhelp», antwoordde Fielding.

— Nonsens! Die kunnen toch niet weten, dat ik van plan ben het geld mee naar huis te nemen.

— Laat ik met je meegaan!

— Wou je kindermeisje over mij spelen? vroeg de oudgediende op verontwaardigde toon. Ik denk er niet aan, maar ik ben je toch erkentelijk voor je aanbod, Fielding! Hoor eens hier, jonge man, zou jij, eerlijk gezegd, niet veel liever mijn dochter Lucy naar huis begeleiden?

— De zaak is eigenlijk was ik van plan stotterde Fielding, terwijl hij tot aan de wortels van zijn haar kleurde.

— Ja, ja, houd maar op! viel Moore hem lachend in de rede. Ik ken dat; ik was in mijn jeugd juist zo en ik neem het je helemaal niet kwalijk!

— Maar wij knnen toch het nuttige met het aangename verenigen? drong de jonge man aan.

— Geen kwestie van! Daar komt Lucy al aan! Breng haar maar gauw naar huis. Ik heb nog wel een half uur voor de boeg, want daar komt waarachtig nog een van die treuzelaartjes aanzetten met een zak vol geld, dat ik ook nog zal moeten tellen!

— Kun je dat thuis niet doen, vaders? mengde zich nu Lucy Moore in het gesprek, een allerliefst kind met een overvloed van goudblond haar, tanden die glansden als paarden en mooie blauwe ogen.

— Neen kind, dat gaat niet! Ik heb aan de voorzitter moeten beloven, dat ik hem nog vanavond het bedrag zou noemen, voor de bladen, weet je! Die kunnen dan nog een berichtje in de ochtendeditie plaatsen. Gaan jullie nu maar spoedig; ik sta jullie toe om een half uur te doen over de weg van een kwartier, maar dan ook geen minuut langer!

— Kom dan maar gauw thuis, vader, ik ben niet graag alleen, dat weet u

wel, zei het jonge meisje. Heb ik goed gezongen?

— Als een engel, kind, dat beweert Jack tenminste, of althans iets dergelijks.

— En ik heb gelijk! riep Fielding uit, terwijl zijn ogen schitterden.

— Maak jullie nu toch dat je wegkomt! Je staat me in het licht, Jack! Morgen zie ik je wel, nietwaar?

— Natuurlijk! Ik woon immers in hetzelfde huis als jullie en ik weet heel goed, dat ik in de laatste tijd wel een beetje lastig ben geweest met mijn bezoeken. Ik houd u maar van uw werk!

— Het is gek, zei Moore meesmuilend, maar Lucy schijnt er heel anders over te denken! Zij vindt je helemaal niet lastig en je houdt haar ook nooit van haar werk! Maar hoe het gedaan wordt, mag Joost weten! En verdwijn nu, anders ben ik om half twee nog niet thuis!

Lachend stak Fielding de verminkte de hand toe, stak toen zijn arm door die van het jonge meisje en verwijderde zich haastig met haar.

Het volgende ogenblik was Moore weer verdiept in het tellen van het zakje met geld, hetwelk een der verkoopstertjes hem nog op het laatste ogenblik gebracht had.

De zaal was reeds bijna geheel leeggelopen en nog altijd zat Moore te tellen.

Nu kwam er een flink gebouwd man, maar met slechts één been, die van krukken gebruik moest maken op hem toe.

Dat was Clifton, de president van de Vereniging, en die met Moore in dezelfde compagnie had gediend, als sergeant-majoor. Hij bleef met een vergenoegd gezicht voor Moore staan en begon:

— Ben je tevreden, Moore?

— We hebben niet te klagen, Clifton, drie honderd, drie honderd een, drie honderd twee, maat laat me nog even met rust, drie honderd drie, anders raak ik in de war, drie honderd vier, drie honderd vijf!

Clifton ging lachend een paar stappen achteruit, ging op een stoel zitten en bleef toezien, totdat Moore geheel

en al gereed was met het tellen van de kas.

Toen vroeg hij nieuwsgierig:

— Hoeveel?

— 762 pond en 13 shillings, plus achttien pond en zeven shillings, maakt precies 781 pond! Ben je tevreden?

— Ik zou ondanikbaar zijn, als ik het niet was, Moore, antwoordde Clifton. Maar je dochter heeft dan ook prachtig gezongen; ze heeft heel wat opgehaald! Ik heb mensen horen zeggen, deftige lui, die het weten konden, dat ze lessen moest nemen, want dat haar stem en haar talent voor de opera bestemden.

— Laat ze maar liever bij haar vader blijven, antwoordde Moore op zachte toon. Sedert mijn vrouw zeven jaren geleden gestorven is, heb ik niemand anders dan haar, vergeet dat niet! En een opera-zangeres, och, die raakt al gauw in de maalstroom van het kunstenaarsleven en daardoor vergeet ze haar vader!

— Dat mag met een ander het geval zijn, met jouw dochter Lucy zeker niet, Moore! Je weet toch heel goed, dat het kind je verafgodt! Je neemt het geld mee, zoals is afgesproken?

— Ja, vannacht zal ik het in mijn eigen geldkistje bewaren en morgenchtend stort ik het dadelijk op de bankrekening. Je weet wel, dat ik er niet van houd, al was het maar een penny van de kas in huis te hebben! Er kan brand komen of iets dergelijks en dan waren we ons goede centjes kwijt!

— Jij bent 'n puike penningmeester! Nooit een penny te kort en zo zuinig op ons geld, alsof het je eigen was! De vereniging heeft een goede aan je, Moore!

— Ik doe mijn best, dat is alles, zei de penningmeester.

Hij had onder het spreken al het geld in de sterke linnen zak gedaan, die met behulp van een beugel werd gesloten en stond nu op, terwijl hij zijn hoed nam van de haak aan de deurpost.

— Wil ik met je meegaan, Moore? vroeg Clifton, met een blik op de vrij zware geldzak.

— Ben je wel wijs, man? De woon-

immers juist een andere kant op! Bij Jove, het lijkt waarachtig wel of jullie het er vanavond op hebben aangelegd, mij als een klein kind te behandelen! Wij zijn hier gelukkig in een heel fatsoenlijke buurt en dan, ik heb mijn revolver in mijn zak!

— Dan is het wat anders! Wees in ieder geval maar voorzichtig en neem desnoods maar een taxi! Doe het maar op kosten van de vereniging; het kan er gelukkig wel af!

— Neen, Clifton, het kan er niet af, hernam Moore ernstig. Wij kunnen iedere shilling gebruiken, daar blijf ik bij!

— Je bent een beste kashouder, zei Clifton, na even te hebben gezwegen en hij drukte de hand van Moore met kracht.

Clifton en Moore waren ongeveer de laatsten, die het zaaltje verlieten, waar de bedienden de lichten reeds begonnen te doven, terwijl enige oorlogsverminkten al aan de gang waren, de verschillende tentjes en stalletjes haastig af te breken, daar de zaal de volgende dag reeds weer beschikbaar moest zijn voor een ander doel.

Zij daalden de brede trap af, kwamen in de vestibule, gingen de portier voorbij, die even aan zijn pet tikte, wisselden nog enige woorden en gingen toen ieder hun weegs.

Het was toen juist twaalf uur in de nacht. Het was vrij donker, want het was nieuwe maan en bovendien was de hemel betrokken.

Het feestgebouw lag in Bishopsgate en Moore woonde in Fashion Street. Hij behoefde dus slechts vijftien of twintig minuten te lopen. Hij sloeg Houndsditch in en bereikte, na ongeveer tien minuten te hebben gelopen, Middlesex Street.

Op het ogenblik dat hij Wentworth Street wilde inslaan, hield hij een ogenblik stil, want hij meende voetstappen achter zich te horen.

Hij keek om, maar daar hij in de bijna volkomen verlaten straat niemand zag, verbeelde hij zich, dat hij zich vergist moest hebben en zette zijn weg voort.

Hij was juist de straat overgestoken, toen hij de voetstappen opnieuw hoorde en thans zó duidelijk, dat hij zich onmogelijk in het geluid kon bedriegen.

Weer stond hij stil en nu tastte hij met de linkerhand, onder de rechterkustarm hield hij de geldzak geklemd, naar zijn jaszak, waarin hij de revolver had gestoken. Hij draaide zich tegelijkertijd om en bijna op hetzelfde ogenblik wierp zich een man op hem, gewapend met een soort knuppel.

Moore wilde zijn revolver trekken, maar het wapen verwarde zich met de trekker in de enigszins loszittende voering van zijn zak en toen hij het met een driftige ruk bevrijd had, was het te laat. De knuppel suiste door de lucht en trof hem met kracht boven op het hoofd. Moore liet zijn revolver vallen, slaakte een gesmoorde kreet en tastte wankelend naar steun.

Hij trachtte zich nog te verweren,

maar zijn krachten begaven hem. Hij wilde schreeuwen, maar hij kon geen geluid uitbrengen. Rode nevels golfdend voor zijn ogen op en neer. Hij had nog juist de gewaarwording, dat hem de zak geld ontrukkt werd en toen stortte hij bewusteloos ter aarde.

Toen hij weer bijkwam, lag hij in een heldere zaal, waarvan de ramen met sneeuw witte gordijnen waren afgesloten en waar een verpleegster zachtjes heen en weer liep tussen de rijen bedden.

Naast hem stonden twee heren, waarvan er een een witte doktersjas droeg.

Moore vestigde zijn dwalende blik even op het gebaarde gelaat van de geneesheer en mompelde duidelijk verstaanbaar:

— Het was Fielding!

Daarop sloot hij de ogen weer.

Hij zonk opnieuw in bewusteloosheid terug.

Hoofdstuk II

WAAR RAFFLES ZICH MET DE ZAAK BEMOEIT

De ochtendbladen bevatten nog slechts een zeer kort bebericht over de beroving van de penningmeester van «Selfhelp», maar reeds de middagedities brachten uitvoerige bijzonderheden.

Een dier bladen kwam in handen van John Raffles, de Gentleman-Inbreker.

De stoutmoedige avonturier zat op dat tijdstip zeer op zijn gemak in de kleine eetkamer van zijn huis in de Cromwell Street en als een van zijn meest verwoede tegenstanders, de

hoofdcommissaris van politie, Phileas Baxter, hem zo had zien zitten, dan zou hij zich liever zijn tong hebben ingeslikt, dan te willen geloven, dat deze man, die hij sedert enige jaren kende als Lord William Aberdeen, als Vice President van zijn eigen club, identiek was met Lord Edward Lister, alias John Raffles, de Grote Onbekende, zoals Baxter hem steeds ironisch noemde, ofschoon hij zelf zeer goed wist, dat Raffles voor hem inderdaad een onbekende

de was en het zeer waarschijnlijk tot het einde zijner dagen zou blijven.

Raffles was op dat ogenblik niet alleen. Tegenover hem zat een jonge man met een zacht blozend gelaat, grote blauwe ogen en dik, donkerblond haar. Hij was elegant en toch volstrekt niet verwijfd gekleed en het was duidelijk te zien, dat hij er aan hechtte, zijn uiterlijk zo goed mogelijk te verzorgen.

Deze jonge man was Charles Brand, de trouwe vriend en metgezel van John Raffles en die in dit fraaie huis aan de Cromwell Street de rol vervulde van secretaris van Lord William Aberdeen, de welbekende, maar algemeen als een zonderling beschouwde filantroop.

Het was een nummer van de «Daily Telegraph», hetwelk Raffles op dit ogenblik doorlas.

Brand echter hield zich onledig met het verorberen van een koud kippenboutje, want de beide heren zaten juist aan de lunch.

— Mijn hemel, Edward, wat je daar leest moet wel van groot belang zijn, dat je er zelfs dit uitmuntend voortbrengsel van de kookkunst van je Italiaanse kok voor vergeet! riep Brand uit, nadat er omstreeks vijf minuten in stilzwijgen waren voorbijgegaan.

— Een ordinaire beroving, antwoordde Raffles brommend en nog altijd met zijn hoofd achter het blad verbergen.

— Particulier? Kasloper? Vreemde-ling?

— De penningmeester van een onderlinge vereniging voor steun van oorlogsinvaliden!

— Dan heb je zeker gelijk als je de uitdrukking «ordinair» gebruikt! riep Brand verontwaardigd uit. Lees het eens voor!

Raffles keek langs zijn blad naar het bord van Brand en zei lakoniek:

— Pardon! Laten wij de werkzaamheden een weinig meer rationeel verdelen! Jij hebt je kip reeds van kant gemaakt; ik moet nog een klein onderhoud met de mijne hebben! Je zult dus wel zo goed zijn, mij dit stukje nog eens hardop voor te lezen, terwijl ik eet; er zijn enkele punten in, die mijn belangstelling hebben gaande ge-

maakt en niets is zo goed om een juist inzicht in een zaak te krijgen als het hardop door een ander te laten voorlezen.

Brand wierp een schuinse blik naar de schaal met fruit, waarmede hij juist connecties had willen aanknopen, maar hij zette zich toch tot lezen, zocht even in het blad en begon toen met zijn heldere stem:

— In de afgelopen nacht heeft er een beroving plaats gehad, die wegens de omstandigheden, waaronder zij plaats greep, als een laaghartige streek moet worden gekenmerkt.

Het slachtoffer is een vijftigjarig oorlogsinvaliden, zekere Andrew Moore.

Hij diende gedurende vier jaren bij de Engelse troepen in Noord-Afrika, Italië en Frankrijk, werd in de rang van sergeant in Normandië gewond en werd van de rechterarm tot aan de elleboog geamputeerd.

Hij toonde zich een energiek man, leerde op die leeftijd nog met de linkerhand schrijven en tekenen en dat zo goed, dat men zeer gaarne van zijn diensten gebruik maakt voor het caligrapheren van oorkonden, getuigschriften, erediploma's en dergelijke schriftstukken.

Moore verdiende hiermede een vrij goede boterham, maar al was hij zelf verzorgd, toch waren zijn gedachten steeds bij de duizenden invaliden, die helaas nog altijd niet afdoende geholpen zijn en daarom wel zijn aangewezen op particuliere bijstand.

Hij was een der oprichters van de Vereniging tot Onderlingen Steun aan Oorlogsverminkten «Selfhelp» en bekleedde sedert de oprichting de functie van penningmeester.

Gisteravond nu had er in een bekend feestgebouw aan Bishopsgate een fancy-fair plaats ten bate van de zoeven genoemde vereniging.

Volgens verscheidene getuigen werd er die avond bijna 800 pond sterling gebeurd, een tamelijk hoog bedrag, hetwelk Moore in een sterke grijze zak naar zijn woning wilde

overbrengen, die in Fashion Street gelegen is, teneinde het de volgende dag op de bank te plaatsen, waar de vereniging «Selfhelp» haar klein kapitaaltje heeft belegd, zeer klein inderdaad, want er moet telkens worden afgenomen om de leden te steunen.

De Voorzitter van de vereniging, Christian Clifton, een oude bekende van Moore, verliet met hem tegelijkertijd het feestgebouw, toen alle bezoekers reeds vertrokken waren.

Vóór het gebouw reeds scheidden zich hun wegen en Moore ging alleen huiswaarts.

Hij was juist Wentworth Street ingegaan, toen de overval plaats had.

De aanvaller, laten wij maar aanstonds zeggen, dat zijn naam bekend is en dat hij zich reeds achter slot en grendel bevindt, was gewapend met een loden ploertendoder, met gevlochten riet omkleed en het vreselijke wapen zou de ongelukkige Moore misschien de hersens verbrijzeld hebben, wanneer de kracht van de slag niet aanmerkelijk was gebroken door zijn buitengewoon dicht haar en de dikke vilthoed, die hij droeg.

De overval geschiedde tamelijk dicht bij een straatlantaarn en Moore heeft zijn aanrander dan ook herkend.

Het is een zekere Jack Fielding, een nog jonge man, die in hetzelfde huis woont als zijn slachtoffer.

Zijn beroep is lithograaf en hij is werkzaam bij een der grootste clichémakers hier ter stede, Tatlow and Cy.

Natuurlijk werd hij onmiddellijk aangehouden, omstreeks vijf uur in de ochtend.

Men vond echter volstrekt niets in zijn woning en hij veinsde een grote verrassing bij het horen van de beschuldiging, wleke men tegen hem inbracht.

Hij verzekerde zelfs aanvankelijk op ongelovige toon, dat men hem voor de gek hield, daar de oude Moo-

re iets dergelijks onmogelijk kon hebben gezegd.

Voor de rechtercommissaris geleid, hield hij vol, dat hij geheel onschuldig was en dat hij zich liever van kant zou hebben gemaakt, dan Moore, wien hij de grootste vriendschap en achting toedroeg, ook maar een haar op het hoofd te krenken.

Toen de rechtercommissaris hem nogmaals verzekerde, dat Moore zelf verklaard had, door hem te zijn aangevallen, schudde de jonge man slechts het hoofd en verzekerde, dat dit hem volkomen onbegrijpelijk voorkwam.

Het spreekt vanzelf dat de rechtercommissaris zich door deze zwakke verdediging niet liet weerhouden, de dader in verzekerde bewaring te houden.

Fielding zal met zijn slachtoffer geconfronteerd worden, zodra diens toestand dat toelaat.

De politie zoekt op dit ogenblik ijverig naar het geld, zowel als naar het wapen, waarmede de slag is toegebracht.

Brand liet het blad langzaam zakken en zei:

— Waarin schuilt eigenlijk het belangwekkende, Edward?

— Wel, alleen in het feit, dat de jonge man ontkent!

— Wat is dat nu? Wat wou je dan dat hij deed, bekennen misschien? riep Brand verbaasd uit. Welke beklagde doet dat ooit?

— Dat doet iedere beklagde, Charles, die inziet, dat ontkennen hem volstrekt niet zal baten! Als hij blijft ontkennen, tegen alle waarschijnlijkheid in, dan zou dat wel eens kunnen zijn, omdat hij werkelijk onschuldig is.

— Neem het mij niet kwalijk, maar dat is een redenering, waarop iedere rechter heel wat zou weten aan te merken, zei Brand. Moore heeft de jonge man toch herkend, zegt hij! Wat is daar tegen in te brengen?

— Och, ik zou er heel wat tegen kunnen inbrengen, antwoordde Raffles bedaard. Ouder meer het volgende: Het

was nacht toen de overval plaats had en al stond er een straatlantaarn in de nabijheid het is niet zo bijzonder gemakkelijk iemand bij avond te herkennen, vooral als het in een onderdeel van een seconde moet geschieden. Ten tweede is het volstrekt niet onmogelijk, dat de aanvaller op Fielding geleken heeft, of dat hij bijvoorbeeld een jas van dezelfde kleur droeg.

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, Edward, hernam Brand hoofdschuddend, maar dit alles lijkt mij een weinig gewrongen. Waarom wil je bij voorbaat die Fielding, die je in het geheel niet kent, van alle schuld vrij pleiten en hem als een vervolgte onschuld voorstellen.

— Dat alles heeft slechts één reden, Charles en die is voor mij afdoende! Ik ken namelijk toevallig Jack Fielding vrij goed en ik geloof zijn karakter te kennen ook! Welnu, ik acht het hoogst-onwaarschijnlijk, dat een nog jonge knaap van zijn karakter iets zó laaghartigs doet! En notabene zou zijn slachtoffer de vader zijn van het meisje, dat hij tot zijn vrouw hoopt te maken.

— Staat de zaak zó? riep Brand uit. Maar daar zegt de courant niets van!

— En omdat de courant het niet zegt, kan het onmogelijk waar zijn, vindt je, zei Raffles ironisch. Het tegendeel klinkt waarschijnlijker!

— Maar als dat zo is, dan moet ik zelf erkennen, dat de dingen een ander aanzien krijgen, hernam Brand. Wat zijn het dan eigenlijk voor mensen?

— Wel, Fielding, is zoals de «Daily Telegraph» meldt, lithograaf op een clichéfabriek, en een heel goede ook, die een hoog weekloon verdient. De courant kan je ook onderricht hebben omtrent de maatschappelijke staat van Moore. De man heeft in de oorlog meegedaan en hij verdient nu zijn brood met calligraphie en pentekenen en dat is kranig voor een man, die slechts een linkerarm tot zijn beschikking heeft!

— En de dochter?

— Zij heeft een lief gezichtje en is dol op haar vader; veel meer kan ik niet van haar zeggen. Ik ken de Moore's

trouwens maar oppervlakkig, of eigenlijk gezegd in het geheel niet.

— Waarmede verdient zij haar brood?

— Zij doet niets anders dan het kleine huishouden bestieren. Haar vader verdient genoeg geld en hij heeft nooit gewild, dat zijn dochter op een fabriek of kantoor ging.

— Hoe ben je met Fielding in kennis gekomen?

— Ik had wat op zijn fabriek te maken en men haalde hem er bij, om mij het een ander uit te leggen. Ik merkte toen al dadelijk zijn schranderheid, zijn artistieke gaven en de gemakkelijheid, waarmee hij zich uitdrukte. Naderhand heb ik hem nog een paar malen gesproken. Het bleek dat hijzelf de kleine bestelling moest uitvoeren, welke ik gedaan had.

— Welke gedaante hadt je toen aangenomen?

— Mijn normale, dat wil zeggen dezelfde gedaante, waarin ik nu tegenover je zit.

Raffles bleef een ogenblik zwijgend voor zich uitzien, maar eensklaps hief hij het hoofd op en riep uit:

— Ik gevoel grote lust om mij eens met deze zaak te bemoeien! Zelfs al was Fielding schuldig, wat ik weiger te geloven, ondanks de verklaring van het slachtoffer, waarvan ik intussen de ernst volstrekt niet onderschat, dan nog zou de dochter van Moore in een weinig benijdenswaardige toestand verkeren, want al verdient de man een goed weekloon, spaarduitjes zullen er wel niet zijn, vrees ik, en bovendien is zij geheel alleen. Ik denk dat zij wel hulp zal kunnen gebruiken. Haar vader zal nog wel minstens een paar weken in het ziekenhuis moeten verblijven.

— Je wilt er dus heengaan?

— Ja en wel aanstonds.

Over een paar uren zal ik wel terug zijn! Maar, dat is waar, dat vergat ik bijna. Zend onmiddellijk uit naam van Lord Aberdeen een bedrag van 850 pond sterling aan de plaatsvervangende penningmeester van «Selfhelp» want zij hebben daar nu eenmaal op dat geld gerekend en niemand kan zeggen of er

nog wel ooit een penny van terecht komt. Adieu!

Met haastige schreden verliet Raffles het vertrek en liet zich in de vestibule

door de kamerbediende, de oude Gaston, zijn overjas geven.

Vijf minuten later was hij op weg naar het huis van Moore.

Hoofdstuk III

EEN REDDER IN DE NOOD

Raffles had een taxi genomen en het duurde dan ook niet lang of hij stond voor de deur in het huis van de Fashion Street.

De huisdeur stond wagenwijd open en hij kon de tamelijk brede trap naar de eerste verdieping bestijgen, zonder dat iemand hem in de weg trad.

Op het portaal van deze verdieping ontmoette hij een klein meisje van een jaar of tien.

— Kun je mij ook zeggen, kleintje, waar de woning van Miss Moore is?

— Onder de hanebalken, mijnheer, antwoordde het meisje vrijmoedig. Op de vijfde verdieping.

— Zou je denken, dat ik haar op dit ogenblik thuis tref?

— Ik geloof van wel, mijnheer! Zij is erg bedroefd, die arme Lucy.

— Dan zal ik maar eens gauw naar haar toe gaan en proberen of ik haar niet troosten kan, zei Raffles en hij vervolgde zijn weg.

Hij liep haastig verder en kwam niemand meer tegen, met uitzondering van een oude, gebogen vrouw, die met een zware, met steenkolen gevulde emmer de trap wilde bestijgen.

Raffles nam haar dadelijk de zware vracht af en zei:

— Laat mij dat maar eens even voor

u doen, moedertje! Dat is veel te zwaar werk voor u!

En hij droeg de emmer de trap op, wendde zich op het portaal van de vierde verdieping nog eens om en zei:

— Is het zo goed?

— Ik dank u wel, mijnheer, zei het oude vrouwtje op zachte toon. Zij nam de emmer op en verdween er mee achter een der deuren, die op het portaal uitkwam.

Raffles zette zijn tocht voort en een ogenblik later kwam hij ter plaatse waar hij moest zijn.

Maar al wist Raffles zich voortreffelijk te vermommen, al speelde hij onberispelijk al zijn rollen, er was één ding, dat hij zich niet had kunnen afwennen en dat was zijn zo goed als onhoorbare wijze van lopen, die hem waarschijnlijk aangeboren was.

Zo kwam het dan ook, dat men hem niet had horen aankomen en daarvan was weer het gevolg, dat Raffles een gedeelte van een gesprek hoorde, dat zeker niet voor zijn oren bestemd was geweest.

Een mannenstem sprak:

— Je moet mijn hulp aannemen, Lucy! Je weet drommels goed, dat ik al lang verschrikkelijk veel van je houd, en ik laat mij niet wegsturen als een

schooljongen! Je bent nu geheel alleen en je hebt de steun nodig van een man, zoals ik ben!

— Ik zal het zonder jouw steun doen, Arthur! riep een vrouwenstem en het kwam Raffles voor dat zij beefde van schrik of van ontroering, dat viel moeilijk uit te maken. Iedereen zou mij mogen helpen; jij alleen niet! Je weet hoe ik over je denk! Ik heb je dadelijk duidelijk laten merken, dat ik niets om je geef en dat je nooit moeite voor mij zoudt behoeven te doen.

— Er is een ander, nietwaar? klonk het op bijtende toon.

— En al ware dat zo dan nog zou ik jou daar geen verantwoording voor verschuldigd zijn!

— Zo? Geloof je dat?

De woorden werden op sarrende toon gezegd en Raffles meende het geluid te horen van een paar snelle voetstappen.

— Dat zal ik je dan toch wel anders bewijzen, ging de mannenstem voort. Ik heb gezworen dat ik je zou bezitten en ik ben niet van plan, mij aan een meeneed te bezondigen, haha!

— Nooit! riep de vrouwenstem met kracht. Ik heb je altijd veracht en nu haat ik je! Ga heen en kom hier nooit meer terug, of...

— Wel komaan! Durft het katje mij dreigen? klonk het weer op dezelfde sarrende toon. Weet mijn schatje dan niet, dat ze in mijn macht is, dat wij hier alleen zijn en dat ik de sterkste ben?

Onmiddellijk daarop vernam Raffles een gedempte kreet; het was alsof iemand wilde schreeuwen, die daarin verhinderd werd, doordat een ander hem de mond sloot, door die met ruwe hand te bedekken.

Er klonken haastige, schuifelende voetstappen, die zich verwijderden iets als een korte worsteling, een deur, die geopend en weer gesloten werd...

Toen bedacht Raffles zich geen seconde meer. Hij opende de deur van de woning, die gelukkig niet op slot was. Hij trad binnen en bevond zich in een eenvoudig, maar kraakzindelijk vertrek, met een paar fraaie gravures aan

de wanden, bloemen in de vensterbank, sneeuw witte gordijnen voor de ruiten en nog weer eens bloemen in vazen op het eenvoudige buffet.

Pas later merkte hij deze bijzonderheden op.

Want hij stormde met een paar passen het vertrek door, rukte een tweede deur open en trad binnen. Hij bevond zich in het slaapvertrek van Lucy Moore. Het was maar een klein kamertje, maar ook hier was het duidelijk te zien, dat een zorgzame vrouwenhand er de scepter zwaaide. Er stond een smal ijzeren ledikant, een soort rustbank, blijkbaar zelf vervaardigd, met creton overtrokken en die tevens gebruikt kon worden als koffer, om er kleren in op te bergen, een paar stoelen en een wit geschilderd houten wastafeltje.

Lucy Moore lag, half bewusteloos van angst en ontzetting, met een uitdrukking van afgrijzen op haar gezicht, op de rustbank en verzette zich nog slechts instinctmatig tegen een man, die half over haar heen gebogen stond en haar nog altijd de rechterarm op de mond gedrukt hield.

Met twee stappen was Raffles bij hem, greep hem in de schouder, rukte hem overeind en slingerde hem van zich af. Met een kreet als van een wild dier kwam de man weer op Raffles toe en zijn hand tastte naar zijn broekzak.

Raffles gaf hem echter geen gelegenheid een of ander wapen te voorschijn te halen, maar trof hem met zoveel geweld met de gebalde rechtervuist tegen de kaak, dat de man als een blok viel en roerloos bleef liggen. In een oogwenk was Raffles naast hem neerknielend en haalde een breed en scherp knipmes in een lederen schede uit de zak van de ellendeling. Hij wierp het mes in een hoek en wendde zich toen tot Lucy Moore met de woorden:

— Neem het mij niet kwalijk, Miss, als ik hier zo onaangediend binnendring, maar ik hoorde reeds op het portaal twistende stemmen, onwillekeurig luisterde ik even en het gesprek nam een zodanige wending, dat ik niet lan-

ger meende te mogen aarzelen. Gij zijt er toch niet boos om?

In plaats van te antwoorden, barstte het jonge meisje in een krampachtig snikken uit en begroef het gelaat in de bevende handen. Het was de reactie, die zich deed gelden.

Raffles stak twee vingers in zijn vestzakje en nam er een kleine flacon uit, gevuld met een kleurloze vloeistof. Hij deed er de kristallen stop af, hield het flesje onder de neus van het snikkende jonge meisje en zei op overredende toon:

— Ruik hier maar eens aan, het zal u goed doen!

Lucy Moore snoof begerig de prikkelende, weldoende lucht op en aanstonds scheen zij tot bedaren te komen.

Zij ging overeind zitten, de kleine, trillende handen steunende op de zitting van de rustbank; keek Raffles met een dankbare blik en ook een weinig nieuwsgierig aan en zei toen fluisterend:

— Ik dank u, mijnheer, oh, hoe dank ik u, dat u mij gered hebt uit de handen van die laffe schurk! Maar neem u in acht, hij wil u weer aanvallen!

Raffles wendde zich snel om en zag juist hoe de man, die uit zijn bewusteloosheid ontwaakt was, langzaam naar de hoek kroop, waar Raffles het mes had neergeworpen.

Met één enkele sprong was Raffles er bij, trok het mes uit de schede en brak het zonder de minste moeite op zijn knie in tweeën. Hij wierp de brokken voor de man neer en zei verachtelijk:

— Sta op, schurk en maak dat je wegkomt, wanneer je tenminste niet wilt dat ik mijn handen nogmaals aan je bezoedel en je eigenhandig de trappen afgooi!

De man stond op, niet zonder moeite, hield zich even wankelend aan het tafelblad vast en wierp Raffles van onder zijn donkere wenkbrauwen een sombere van haat vervulde blik toe.

Hij wendde zich langzaam naar de deur, keerde zich op de drempel nog eens om en bromde toen tussen de tanden:

— Ik zal jouw gezicht goed onthouden, vriend! Wij zullen elkaar nog wel eens terugzien!

— Dat hoop ik van ganser harte en dan zal ik wellicht in de gelegenheid zijn, mijn gebaar van zoeven nog eens te herhalen! zei Raffles kortaf. En nu vlug voortgemaakt; ik ben er niet de man naar om lang te wachten, alvorens men mijn bevelen opvolgt!

De man greep met een woest gebaar een breedgerande hoed van de tafel in de woonkamer, drukte zich die op het hoofd, wendde zich nog eenmaal om naar Raffles, hief dreigend de vuist op en verliet de woning.

Raffles keek hem een ogenblik na, haalde de schouders op, wendde zich naar Lucy en zei op vriendelijke toon:

— Sta op, Miss Lucy daartoe zijt gij toch wel in staat, nietwaar?

Het meisje stond op, maar zij was nog zo ontdaan en zwak, dat Raffles genoodzaakt was, haar te steunen en haar weer naar de woonkamer te geleiden.

Hij bracht haar naar een stoel, schonk een glas water voor haar in, sloot zachtjes de tussendeur naar het slaapvertrek en ging toen tegenover haar zitten.

Toen begon hij:

— Ik begrijp wel, Miss Lucy, dat het in de allereerste plaats noodzakelijk zal zijn, u te zeggen wie ik ben en u dan de reden van mijn bezoek uiteen te zetten. Ik wil kort zijn. Ik ken uw buurman, die thans in de gevangenis is opgesloten, ik las van de zaak in de Wentworth Street, ik begreep dat gij geheel alleen moest zijn en omdat ik er ten slotte alles behalve van overtuigd ben, dat Jack Fielding schuldig is, daarom ben ik hier gekomen, om u mijn hulp aan te bieden. Ik ben Lord William Aberdeen.

Er was naar het scheen slechts één zaak, welke het jonge meisje dadelijk begrepen had, dat was, dat hier een man voor haar stond, die niet aan de schuld geloofde van hem, van wie zij hield.

Dadelijk nam haar gelaat een geheel andere uitdrukking aan en zij vestigde haar ogen met een uitdrukking van in-

nige dankbaarheid op het gelaat van de bezoeker, terwijl zij uitriep:

— Gij kent hem dus, mijnheer, Mylord wil ik zeggen?

— Inderdaad slechts oppervlakkig, Miss Lucy, maar dan toch voldoende, om niet aan zijn schuld te kunnen geloven. Zijn patroon, mijnheer Tatlow, liet zich in de gunstige bewoordingen over hem uit. Ik hoop dan ook, dat u mijn komst hier niet zult toeschrijven aan bemoeizucht, maar alleen aan de wens, om u van dienst te kunnen zijn. Misschien hebt u mijn naam wel eens gehoord?

— O ja, mylord, antwoordde Lucy. Men spreekt hier in de buurt met de grootste eerbied en de grootste liefde over u! Gij hebt reeds menigeen, die in nood verkeerde, met geld en met goede raad geholpen en ik weet dat gij...

— Nu, als u mij kent, dan spreken wij daar niet verder over, viel Raffles haar haastig in de rede. Gij stuurt mij dus niet weg en gij staat toe, dat ik ook u help?

— Mylord, hoe moet ik u danken, zei Lucy zacht. Maar ik weet werkelijk niet of ik wel het recht heb om...

— Zijt gij alleen?

— Dat ben ik, dat weet God!

— Hebt gij hier in Londen geen familie, die zich uw lot tijdelijk kan aantrekken?

— Niemand, mijn familie is zeer klein en zij woont ver van hier, in het uiterste hoekje van Schotland. Zij zijn arm, mijn familieleden en ik denk er ook niet aan, hen tot last te willen zijn.

— Dan staat het ook, dunkt mij, vast, miss Lucy, dat gij wel degelijk hulp nodig hebt, vooral, nu niet alleen uw vader, maar ook Jack Fielding niet in staat is om u terzijde te staan.

— Gij weet dus, mylord...? fluisterde Lucy Moore en zij boog het blondgelokte hoofdje, terwijl er een blos op haar gelaat verscheen.

— Ik geloof dat het tamelijk wel een publiek geheim is, miss Lucy, antwoordde Raffles glimlachend. Gij hoeft er u overigens volstrekt niet voor te schamen; ik geloof dat gij een uitste-

kend bij elkander passend paar zult vormen. Maar laat ons nu eens ter zake komen! Wie was die ellendeling, die zoeven misbruik wilde maken van uw ongelukkige toestand?

— Dat was Arthur Redwell, mylord, een neef van Jack, antwoordde Lucy op zachte toon, terwijl zij de blik van Raffles scheen te ontwijken.

— Een neef? Wel, wel, dat is interessant, hernam Raffles langzaam. Ik meende reeds een zekere gelijkenis te hebben opgemerkt, dezelfde lengte, dezelfde vorm van het gelaat, vertelt u mij eens, miss Lucy, welke soort hoe-den draagt uw... draagt Jack gewoonlijk?

— Hij draagt het liefst een breedgerande vilthoed, mylord, die staan hem bok het best, vind ik.

— Zo, zo, vindt gij dat? zei Raffles glimlachend. Droeg hij die gisteravond ook?

— Ja zeker! antwoordde Lucy een weinig verbaasd.

— Zo. Nu, het heeft ook eigenlijk weinig te betekenen, zei Raffles, half voor zich heen. Hij scheen ergens over na te denken en hernam toen:

— Valt die neef van Jack Fielding, die Arthur Redwell, u reeds lang lastig met zijn liefdesverklaringen?

— Sedert een half jaar ongeveer.

— Hij schijnt niet te weten, dat gij en Jack...

— Neen, dat weet hij niet, hij geeft het althans voor.

— Wat doet hij voor de kost?

— Niets! Hij lanterfant, hij leent overal geld, hij speculeert wel eens aan de Beurs, hij figureert in tweede rangs films maar dat kan men toch geen behoorlijke broodwinning noemen, nietwaar?

— Ik heb tenminste geld lenen nog nooit als zodanig horen kenmerken, miss Lucy, antwoordde Raffles glimlachend. Nu, wij zullen verder niet meer over hem praten. Die jonge man maakt op mij de indruk van voor gaig en rad op te groeien! Wij moesten liever over u praten. Als ik mij niet vergis, dan wonen de ouders van Jack in ditzelfde huis, nietwaar?

— Ja, mylord, een verdieping lager!

— Op de vierde verdieping? Is zijn moeder misschien een klein, gebogen vrouwtje met een lief, oud gezicht en glad gekamd wit haar? vroeg Raffles op levendige toon.

— Ja, dat is zij, mylord! Kent u haar?

— Dat niet, maar dan heb ik zoeven toevallig een ontmoeting met haar gehad op de trap. Zijn zij u genegen?

— Dat geloof ik gerust te mogen bevestigen, mylord.

— Welnu, luister dan naar mijn raad en wend u tot die oude vrouw, en verzoek haar om u tijdelijk in haar woning op te nemen. Het is beslist niet goed, dat gij hier alleen blijft, dat hebt u nu zelf wel gezien.

— Ik ben bang, zei Lucy en het was alsof ze huiverde.

— Dat is ook heel natuurlijk! Gij zijt een vrouw, gij zijt nog heel jong en dan geheel alleen!

— Daar, mylord, ik kan toch niet.

— Gij wilt zeggen, dat gij moeilijk zelf kunt vragen, of gij bij hen moogt wonen, totdat uw vader weer hersteld is? Als dat uw enige zorg is, dan wil ik u gaarne vergezellen; ik maak mij sterk, dat de ouders van Jack Fielding u gaarne zullen opnemen, wanneer ik als bemiddelaar optreed. Zij zullen wel in staat zijn om die Arthur Redwell buiten de deur te houden, denk ik.

— Als u dat zoudt willen doen, mylord, dan zou ik u zeer dankbaar zijn. Ik wil het u wel bekennen, ik heb zelf dadelijk aan die oplossing gedacht, maar ik durfde niet goed, ik wilde niet onbescheiden zijn.

— Dan moesten wij het maar dadelijk in orde gaan maken! riep Raffles uit, terwijl hij opstond en zijn hoed greep. Maar nog iets, voordat wij naar beneden gaan! Gij zijt nu geheel alleen, uw vader ligt gewond in het ziekenhuis en de gevolgen liggen voor de hand. Ik zou u zo gaarne willen helpen, om door de eerste, moeilijke tijd heen te komen. Zoudt u mij dat willen toestaan? Niemand kan u immers beletten, mij naderhand die kleinigheid weer terug te geven.

— Als u mij onder die voorwaarde een paar pond zoudt willen lenen, mylord, werkelijk niet meer, maar dan ook onder de besliste voorwaarde, dat ik het u terug mag geven, dan wil ik graag een kleine lening bij u sluiten. Ik wil voor vader en voor Jack wat kopen en ik schaam mij niet, om te zeggen, dat ik op het ogenblik geen geld heb!

— Dat is een uitstekend plan van u! Sta mij dan toe, dat ik u voorlopig 20 pond leen. Als gij meer nodig hebt, is een kleine wenk van uw kant ruimschoots voldoende. Zonder geld kan men nu eenmaal, helaas, nog niet leven.

Reeds had Raffles zijn portefeuille geopend en nam er twee biljetten van tien pond uit, die hij op de tafel legde.

Hij bewonderde toen schijnbaar vol aandacht een der etsen aan de muur, om het jong meisje gelegenheid te geven, het geld in haar tasje te bergen.

Enige ogenblikken later hadden beiden de zo eenzame woning van Moore verlaten; zij daalden de trap af en klopten op de deur van de woning, die door de Fielding's bewoond werd.

Hetzelfde oude dametje van zoeven deed de deur open en haar gezichtsvermogen scheen nog heel goed te zijn, want het was aan haar gelaat te zien, dat zij Raffles dadelijk herkende.

Zij scheen echter wel wat verbaasd te zijn, dat zij Lucy Moore in gezelschap zag van een haar volkomen vreemde heer, maar Raffles hoefde slechts zijn naam te noemen, om dadelijk een blijde glimlach te voorschijn te toveren op het zorgvolle, met rimpels doorploegde gelaat, waarop de sporen van tranen maar al te duidelijk zichtbaar waren.

— Mijn Jack heeft herhaaldelijk over u gesproken, mylord, zei mrs. Fielding. Kom toch binnen, wat ik u verzoeken mag.

— Van harte gaarne, madame, zei Raffles. Te meer omdat ik u een verzoek kom doen.

— Een verzoek aan mij? zei de oude dame verbaasd. Waarmee zou ik Lord Aberdeen wel van dienst kunnen zijn?

— Door u het lot van dit arme kind aan te trekken, zei Raffles ernstig. Zij is op het ogenblik vaderloos en ik geloof dat het zeer verkeerd is, dat zij alleen blijft. En daarom kom ik u verzoeken, haar tijdelijk bij u te willen huisvesten en goed over haar te waken, totdat haar vader weer uit het ziekenhuis is ontslagen.

— Dat wil ik van harte gaarne, mylord; eigenlijk liep ik al rond met het plan, het haar nog vanavond te vragen, of zij bij ons haar intrek wilde nemen. Ik weet zeker dat onze Jack dat op hoge prijs zou stellen.

— Dan is deze zaak zo goed als geregeld, madame, zei Raffles opgewekt. Ik gevoel dat ik u nu een kleine wederdienst verplicht ben en die zal hierin bestaan, dat ik al mijn best zal doen, uw zoon zo spoedig mogelijk uit de hechtenis te doen ontslaan. Ik ken hem, moet gij weten, en het komt mij volkomen ondenkbaar voor, dat hij zulk een lage daad gepleegd zou hebben als de beroving van een oude, invaliede man, niet in staat om zich behoorlijk te verdedigen.

Hoofdstuk IV

RAFFLES ZET ZIJN VALLEN UIT

Ongeveer een half uur later verliet Raffles het huis in de Fashion Street weer en zocht zo spoedig mogelijk een taxi, teneinde zich naar zijn huis in de Cromwell Street terug te rijden.

Toen hij de bibliotheek binnentrad, vond hij daar nog altijd Charles Brand over zijn dik register heengebogen, een groot vel papier vóór zich en zijn vulpen in de hand, waarmede hij nu en dan een uitvoerige aantekening neerschreef.

Op het horen van het gerucht, door de opengaande deur gemaakt, wendde Brand het hoofd om, legde zijn pen neer en vroeg op opgewekte toon:

— Is de zending goed afgelopen?

— Zo goed als ik maar wensen kon, Charles, en beter nog, antwoordde Raffles. Ik ben namelijk juist op tijd gekomen om te voorkomen, dat Lucy Moore het slachtoffer werd van de lage harts-

tocht van een zekere Arthur Redwell, die niemand anders is dan een neef van Jack Fielding.

Hij deelde Brand nu in korte woorden mede wat hem zoeven in het huis in de Fashion Street wedervaren was.

Brand had aandachtig toegelisterd, nu en dan het hoofd schuddend en zei, toen Raffles zweeg:

— En hoe staat het nu met je mening aangaande de schuld van Jack Fielding?

— Die is zo onwrikbaar als zij ooit geweest is, Charles en wat ik zoeven gehoord heb, heeft mij nog gesterkt in mijn overtuiging, dat, wat de oude Moore ook gezegd moge hebben, Jack Fielding naar alle waarschijnlijkheid met de aanranding niets uitstaande heeft gehad, niet het minst!

— Waarom is je overtuiging nog sterker geworden?

— Omdat die neef heel veel op Jack gelijkt!

— Verder?

— Verder draagt hij dezelfde hoeden, hij is even lang en hij had een gummi regenjas aan, precies zo een als ik er een zag hangen in de kamer van Jack Fielding, die zijn moeder mij vol trots liet zien.

— Weet je wel wat je daar eigenlijk zegt? riep Brand uit.

— Dat weet ik heel goed, Charles. Ik zeg met zoveel woorden, dat ik Arthur Redwell verdenk de aanslag te hebben gepleegd. Daarvoor pleit in ieder geval heel wat meer dan voor de stelling, dat Jack de dader moet zijn. Ik zei je reeds dat Redwell een leegloper, een lui sujet en een speler is. Voor dergelijke lieden betekent een nachtelijke overval niets.

— Maar je bewijzen?

— Ik heb geen enkel bewijs, dat erken ik. Maar wat ik niet heb, dat kan ik toch nog krijgen en daarom zullen wij die bewijzen gaan verzamelen.

— En kun je mij daarbij gebruiken?

— Ik zou je diensten niet gaarne ontberen.

— En Henderson, je trouwe chauffeur?

— Ook James moet ons helpen.

— Wat ben je van plan?

— Allereerst wil ik, natuurlijk in een goede vermomming, de gangen van die Redwell nagaan.

— Weet je waar hij woont?

— Nog niet.

— Wist Lucy het dan niet?

— Waarschijnlijk weet ze het wel, maar ik durfde er niet goed naar vragen, om mij, als Lord Aberdeen, niet al te zeer bloot te geven.

— Wanneer wil je beginnen?

— Als het kan nog vandaag.

— Heb je een bepaald plan?

— Ja! Als ik eenmaal zijn adres weet, dan zullen wij trachten in het huis naast het zijne een appartement te huren.

— Met welk doel?

— Wat een vraag. Natuurlijk om alles in het werk te stellen hem van nabij te bespieden. Het wordt nu langzamerhand tijd om te gaan dineren. Daar

na zullen wij het adres van Redwell trachten uit te vinden, zonder dat het al te zeer opvalt en als wij het eenmaal weten, dan zal de vent geen stap meer doen, of wij zullen er van op de hoogte zijn.

Brand had zijn register dichtgeklapt en droeg het zware boek naar de kast, om het in het geheime vak te leggen.

Hij stak Raffles het vel papier toe en zei:

— Hier heb je alles wat ik over die juwelen vond.

— Prachtig. Maar de zaak Fielding gaat op het ogenblik voor.

Hij gaf het vel papier weer aan Brand terug en zei:

— Bewaar het maar, totdat ik er opnieuw om vraag. Ik dank je voor de moeite, die je je gegeven hebt. En kleed je nu aan; wij moeten gaan eten en dadelijk daarop aan het werk tijgen.

Brand begaf zich naar zijn slaapkamer en verwisselde daar van kleren.

Hij trof Raffles in diens studeerkamer aan, ook reeds in rok en de beide vrienden lieten zich door James Henderson, met de blauwe limousine naar het Ritz Hotel rijden.

Na te hebben gedineerd in de ruime, weelderige eetzaal van het Ritz Hotel, lieten zij zich het adresboek geven, waarin Raffles de naam van Arthur Redwell opzocht.

Hij vond verscheidene personen van die naam, maar zij allen woonden in een buurt, waar een man als Arthur Redwell zeer waarschijnlijk wel niet thuis zou zijn.

Toch noteerde Raffles de namen van degenen, die een A onder hun voorletters hadden. Het waren er drie.

Zoals Raffles wel verwachtte, was het onderzoek, hetwelk de twee vrienden hierop instelden, volkomen vruchteloos. identiek met een van de drie personen

De Redwell, die zij zochten was niet van die naam, wier adressen zij hadden genoteerd.

— Wij hadden ook wel dadelijk kunnen begrijpen, dat het adres van een man van zijn slag niet in het adresboek te vinden zou zijn, zei Raffles enigszins

ongeduldig, toen de twee mannen na hun derde vruchteloze poging langzaam door de Oxford Street liepen. Hij schijnt een soort zwerver te zijn en behoort waarschijnlijk tot degenen, die er volstrekt niet op gesteld zijn, dat hun woonplaats al te zeer bekend is.

— Wat moeten wij dan doen?

— Er is nog maar één middel; wij zullen onze deftigheid moeten afleggen, ons als eenvoudige arbeiders vermommen en vervolgens navraag gaan doen in het huis van Moore.

— Wil ik het alleen doen? stelde Brand voor. Het is toch niet nodig, dat wij beiden daar heen gaan?

— Dat is misschien niet zo kwaad! Jij bent heel wat kleiner dan ik en het is dus volkomen uitgesloten, dat men je zou wantrouwen. Kom mij het resultaat van je onderzoek meedelen in de club, nadat je je weer verkleed hebt. Je kunt om half twaalf terug zijn, dunkt mij, het is nu nauwelijks half tien.

— Dan maak ik dat ik wegkom, zei Brand.

Hij drukte Raffles de hand en verdween in de Cromwell Street, welke de beide vrienden juist passeerden.

Raffles echter begaf zich naar het gebouw van de Windsor Club, waarvan hij vice-president was onder de naam van Lord Aberdeen en begaf zich, daar gekomen, naar de grote conversatiezaal, waar hij zich bijna aanstonds verdiepte in de lezing van de avondbladen, waarvan een grote verscheidenheid te vinden was op de reusachtige leestafel in het midden van het vertrek.

Raffles had reeds alle kranten en heel wat tijdschriften gelezen, toen Brand de zaal binnentrad, even rondkeek en op hem toeging.

Raffles keek op, en een enkele blik op het gelaat van zijn vriend zei hem, dat Brand geslaagd was.

Hij stond op, nam hem onder de arm en voerde hem, zacht pratend over de politiek, naar zijn particuliere ontvangkamer, die aan het einde van de brede gang was gelegen, waaraan ook de conversatiezaal grensde.

Maar hij veranderde dadelijk van on-

derwerp, toen hij de deur gesloten en er een dik fluwelen gordijn voorgetrokken had.

— Welnu? vroeg hij op zachte toon. Ik geloof dat ik je niet behoef te vragen of je geslaagd bent.

— Volkomen!

— Je weet zijn adres?

— Ja, het is daar in de buurt, ongeveer een half uur lopens van het huis der Moore's. Hij woont in Pelham Street. Het is een straat die dood loopt en hij woont niet ver van het einde, boven een uitdrager, de enige van de straat.

— Dat heb je knap gedaan, Charles, zei Raffles, terwijl hij de jonge man goedkeurend op de schouder klopte. Van wie weet je het?

— Wel, van niemand anders dan Lucy Moore zelve. Ik trof haar thuis en ik wist niet beter te doen dan mij uit te geven voor een particuliere detective, die op het spoor was van Redwell. En toen bedacht zij zich geen seconde, om mij de woonplaats van de schavuit nauwkeurig te beschrijven. Zij zei zelfs dat het haar verbaasde, dat de politie de man niet veel eerder in de kraag had gevat, want hij had heel wat op zijn kerfstok. En zij deelde mij ook nog andere dingen mede.

— Laat eens horen.

— Zij mocht van avond nog vijf minuten aan het ziekbed van haar vader vertoeven, zo deelde zij mij mede. Zij kwam er juist van terug, toen ik mij bij de Fieldings, had laten aandienen. Haar vader, zo zei zij, had lang over het geval nagedacht, al had de dokter het hem eigenlijk verboden en hij had haar fluisterend medegedeeld, dat er misschien een middel zou zijn, om te weten te komen, wie de dief was.

— Op welke wijze dan? vroeg Raffles, die aandachtig had toegeluisterd.

— Hij herinnerde zich, dat er onder de goudstukken van een pond een enkele was geweest, die nog maar hoogst zelden voorkomt zo goed als nooit en dat waarschijnlijk bij ongeluk werd uitgegeven.

— Een souverain met het borstbeeld

van Koningin Victoria misschien? vroeg Raffles op levendige toon.

— Je hebt het geraden. Je weet dat die stukken een beetje groter zijn dan onze tegenwoordige goudstukken, met de beeltenis van Koning Edward of van Koning George V er op en het was Moore dadelijk opgevallen. Hij meende dat dit toeval misschien van nut kon zijn bij het opsporen van de dief.

Nu hebben wij genoeg gepraat; wij zullen nu maar liever naar huis, onze slaapkamers opzoeken en morgen vroeg opstaan, om dadelijk aan het werk te kunnen gaan.

De twee vrienden verlieten dus het gebouw van de Windsor Club en reden in de blauwe limousine, welke Raffles reeds weer had besteld, naar het huis in de Cromwell Street.

Hoofdstuk M

DE NIEUWE WONING

Het was nog geen zeven uur in de ochtend toen Raffles ontwaakte. Hij geeuwde eens hartelijk, wreef zich de ogen uit, slingerde zijn benen over de rand van het bed en was reeds het volgende ogenblik klaar wakker. Hij sprong op, ging de aangrenzende badkamer binnen en nam daar zijn dagelijkse douche van ijskoud water. Toen hij daarmee gereed was, ontwaakte juist Charles Brand, die de tussendeur opende, welke de beide slaapkamers van elkander scheidde, zijn hoofd door de opening stak en lachend vroeg:

— Al gebaad? Maar wat vraag ik; onder alle omstandigheden ben jij altijd een kwartier vroeger op dan ik! Wat is het eerste punt van ons programma?

— Ontbijten en stevig ook.

— En vervolgens?

— Ons goed vermommen.

— Wat zullen wij ditmaal voorstellen?

— Wij moeten een in huis zittend leventje voeren, Charles en dus zou ik wel iets voelen voor kleermakers. Dat

heeft nog dit voor, dat een kleermaker een trapnaaimachine gebruikt, of een naaimachine, die door een kleine motor in beweging wordt gebracht en die maken nog al lawaai, hetgeen onder sommige omstandigheden zeer gewenst kan zijn, bijvoorbeeld om het geluid van een looper of een boor te dempen.

— Dat ziet er niet bepaald opwekkend uit.

— Daarentegen behoeft het maar kort te duren, antwoordde Raffles glimlachend. Als die kerel, die Redwell, inderdaad de hand in het spel heeft gehad en ik wil wel erkennen, dat dit volstrekt nog niet zeker is, dan moeten wij dat binnen hoogstens enkele dagen hebben uitgemaakt. Maar als jij liever een fotograaf wilt zijn of een voddenraper, of een planeetkundige, of wisschien wel een scharensliiep, dan mag je dat gerust wezen; ik laat je de keus volkomen vrij.

— Neen, dan ben ik maar liever kleermaker, riep Brand verschrikt uit. Je zult me trouwens wel niet dwingen om broeken en vesten te maken?

— Maak je niet ongerust; als de naaimachines maar draaien, dan zijn wij al geholpen.

— Hoe komen wij aan die dingen?

— Daaraan kan de eerste de beste uitdrager ons wel helpen.

— En als er eens geen elektrische installatie in huis is, zodat wij aan een motor niets hebben?

— Dan zul je je voeten moeten gebruiken, Charles. Ik hoop echter dat dit niet nodig zal zijn, want het is veel beter, dat wij onze bewegingsvrijheid kunnen behouden. En neem nu spoedig je bad en kleed je aan; wij gaan ons verkleeden in het huis in de Victoria Street.

— Is Henderson al gewaarschuwd?

— Neen, maar ik zal hem dadelijk op de hoogte gaan brengen.

Raffles kleedde zich vlug aan, terwijl Brand zich in zijn eigen kamer terugtrok, verliet het huis aan de achterzijde en ging door de grote tuin naar de garage, die plaats genoeg bood om er een zestal auto's te kunnen neerzetten.

James Henderson, de chauffeur sliep in een aardig kamertje boven de garage en, zoals Raffles wel vermoed had, vond hij de reus met zijn trouwe blauwe ogen reeds op de been en druk bezig met het schoonmaken van een kleine tourwagen, die Raffles zich een paar weken geleden had aangeschaft.

Raffles deelde hem in weinige woorden mede, wat hij voornemens was en wat er op het spel stond en de reus toonde zich kinderlijk blij, dat hij aan het spelletje mocht meedoen.

Hij zette de auto, die reeds glom als een spiegel, zo spoedig mogelijk op zijn plaats en maakte zich gereed voor de kleine expeditie, zoals hij het noemde.

Raffles bezat sedert jaren een klein, oud huis in de Victoria Street, hetwelk uitstekend geschikt was om als basis voor een of andere onderneming te dienen, want het had niet alleen drie uitgangen in evenzoveel verschillende straten, maar het stond bovendien door een onderaardse tunnel in verbinding met een voortreffelijk ingerichte werkplaats, waaraan een laboratorium grens-

de, die zich onder de vloer van het tuinhuis bevonden.

Het was door deze tunnel, dat de drie mannen een uur later het huis in de Victoria Street bereikten, na gebruik te hebben gemaakt van een klein elektrisch wagentje, dat met grote snelheid door de onderaardse gang heen en weer kon rijden.

Hiergekomen vermomden de drie mannen zich zorgvuldig met behulp van de kleren, pruiken en baarden, die bewaard werden in een geheime kast, zo groot als een klein vertrek.

Weliswaar had Henderson het niet heel erg ver gebracht in de kunst van de vermomming, maar Raffles behoefde slechts enige lijnen op zijn gelaat te trekken met een fijne doezelaar, in een donkerrood vocht gedompeld, om eensklaps aan zijn gezicht een geheel andere uitdrukking te geven.

De reus kreeg een pruik van donkerrood haar op, zijn wenkbrauwen kregen dezelfde kleur, eenvoudig door ze even te bestrijken met een heldergele vloeistof en nu zou men hem zeker niet zo spoedig herkennen.

Nadat er nogmaals een uur verstreken was, kon Raffles vergenoegd uitroepen:

— Zo is het goed. Nu nog een paar valiezen gepakt, vrienden, en dan op weg.

— Waarheen eigenlijk? vroeg Brand. Ik wil volstrekt niet indiscreet zijn, maar ik zou toch wel graag willen weten, waar ik vannacht zal slapen.

— Er zal daar in de buurt wel iets voor ons te vinden zijn, mijn jongen, antwoordde Raffles. Hoe dichter wij dat heerschap kunnen naderen, hoe aangenamer ik het natuurlijk zal vinden.

De drie mannen verlieten nu het huis, ieder langs een verschillende uitgang en zij verenigden zich weer op een pleintje, omstreeks een kwartier verder gelegen.

Een autobus bracht hen tot dicht bij de Pelham Street. Zij sprongen van het voertuig, Raffles met een klein valies, Henderson met een zeer grote handtas beladen terwijl Brand enige pakjes droeg. Zij liepen bedaard de Pelham

Street in, gingen een zijstraat voorbij en keken scherp uit naar het huis van een uitdrager.

En tenslotte vonden zij er een op nauwelijks tien meter afstand van het uiteinde van de straat, die inderdaad bleek dood te lopen. Het was een heel oud, smal en hoog huis, waarvan de uitdrager de benedenste verdieping bewoonde. Het leek door ouderdomszwakke uitgeput te zijn en helde tamelijk sterk voorover.

Raffles aarzelde geen oogenblik, maar ging, als de aanvoerder van het troepje, dadelijk het huis binnen, dat onmiddellijk aan datgene grensde, waar Redwell woonde.

Het was een kleine kruidenierswinkel, die de benedenste verdieping innam en Raffles vond achter de toonbank, een man, die hier volstrekt niet thuis scheen te behoren; hij was zwaarlijvig, hij had een dik rood hoofd, hij had een gezonde gelaatskleur.

En wat nog verwonderlijker mocht heten, de man droeg een smetteloos wit jasje en schort en zag er uit om door een ringetje te halen.

Raffles sprak hem dadelijk aan en vroeg:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, kunt je mij ook zeggen of ik voor mijzelf en twee van mijn kameraden hier een kamer zou kunnen huren?

— Ja, mijnheer, dat kan ik u zeggen, want ik ben de eigenaar, antwoordde de dikke kruidenier terwijl hij listig met de ogen knipte en een brede lach zijn dikke lippen vaneen spleet.

— Wel, dat treft uitstekend, riep Raffles uit. Ik had ook dadelijk moeten begrijpen, dat gij de eigenaar zijt! Welnu, mijnheer, dan richt ik tot u de vraag, of er in het huis misschien een ruime kamer een zolder of iets dergelijks te huur is, waar wij ons beroep kunnen uitoefenen.

— Wat is je beroep?

— Wij zijn kleermakers.

— Alle drie? vroeg de winkelier, een beetje verwonderd.

— Alle drie. Wij werken in combinatie voor een grote confectiefabriek.

— Maar jullie werken toch, hoop ik niet met een naaimachine?

— Wij hebben maar één enkele machine en die wordt maar een paar uren per dag gebruikt.

— Nu, dan zou er over te denken zijn. Ik heb een heel ruime zolderkamer vrij heel toevallig. Zou je dat passen?

— Welzeker zou mij dat passen, antwoordde Raffles, die het lot prees, dat hem naar dit huis had gevoerd. Is er een stopcontact op onze kamer?

— Wel wis en waarachtig! Ik heb er enige tijd geleden een machinale koffiemolen aan het werk gehad, maar het drunde door het hele huis, want het is een beetje oud, begrijp je?

— Nieuw is het niet bepaald, moest Raffles toegeven. Het doet er echter weinig toe; wij hebben al zo lang rondgezworven, dat wij blij zijn ergens onder dak te komen. Eigenlijk verbaast het mij een weinig, dat we hier nog iets vrij vinden.

— Het is misschien niet zo erg verbazend; het ligt hem aan de huurprijs, zei de kruidenier langs zijn neus.

— Hoe zo? vroeg Brand verbaasd die naderbij was gekomen.

— Wel, hij is nog al hoog, antwoordde de kruidenier lakoniek.

— Hoeveel dan wel?

— Een pond in de week en een maand vooruit betalen.

Dat was inderdaad een buitensporige prijs, voor zulk een buurt althans en voor zulk een huis, maar Raffles dacht er natuurlijk geen seconde aan, weg te lopen.

Hij speelde integendeel zijn rol voortreffelijk hield zich alsof hij schrok en stamelde:

— Zou daar niets van afkunnen, mijnheer?

— Geen penny. Je kunt het doen of laten. Ik heb mij nu eenmaal voorgenomen, die prachtige zolderkamer liever leeg te laten staan, dan haar onder het pond per week te verhuren. En ik ben een koppige kerel moet je weten.

— Dan zal er niets aan te doen zijn, hernam Raffles zuchtend. Wij kunnen de nacht niet onder de blote hemel

doorbrengen, wij moeten dadelijk weer aan het werk en in een logement kunnen we toch geen onderdak vinden; men zou ons niet toestaan, daar te werken. Wanneer kunnen wij er in trekken?

— Mijnentwege vandaag nog. Je huurt bij de maand en ik kan je bij de week opzeggen, denk er om. Ik heb een contract al klaar, zei de kuisdier en zijn breed gelaat glunderde en glom als een rijpe tomaat.

— Dat is goed, dan gaat een van ons de bagage halen en onze naaimachine en natuurlijk ook het goed, dat wij van de fabriek te bewerken hebben gekregen. Waar is het contract? Ik zal het tekenen.

De kuisdier opende een lade van zijn toonbank en daarin bleek hij een contract te bewaren, dat reeds geheel was ingevuld op de namen na, en dat alleen nog maar in duplo ondertekend behoefde te worden.

Daaruit was te zien dat de kuisdier een man met een vaste wil was, die een eenmaal genomen besluit nooit wijzigde.

Hij ondertekende het ene contract en Raffles zette zijn handtekening op het andere.

Hij betaalde vier pond, ontving een kwitantie, zond Henderson weer weg om de bagage te gaan halen benevens enige meubelen en besteeg vervolgens, in gezelschap van Brand, de smalle, donkere trap, die naar de zolderverdieping voerde.

Zij bereikten zo een groot zolderportaal en Raffles opende een deur, waarop met zwarte verf het cijfer 3 geschilderd stond.

Het was het laatste en ook het grootste zoldervertrek ter linkerzijde van het portaal en het bleek te worden verlicht door een enkel schuin geplaatst en tamelijk groot zolderraam.

Raffles sloot de deur van het ruime vertrek, keek Brand glimlachend aan en zei toen op zachte toon:

— Wij mogen er niet over klagen, dat

de Voorzienigheid tot op dit ogenblik niet met ons is. Als niet alle verschijnselen bedriegen, dan zijn wij thans buren van Arthur Redwell.

— Op welke verdieping zou hij wonen?

— Nu, het zou mij niets verwonderen, als hij eveneens op een zolderkamer woonde. Mocht dat niet het geval zijn, dan zullen wij toch spoedig genoeg te weten komen, waar hij woont.

Brand wierp een blik om zich heen.

Het vertrek, waar zij zich bevonden, was ongeveer vijf meter lang en vier meter breed en een der wanden ging op een meter van de vloer over in het schuine dak, waarin het grote dakvenster geplaatst was.

Men kon nog juist een blik door dat venster naar buiten werpen, men zag dan ook niets anders dan de blauwe lucht en hier en daar een hoge schoorsteen, of een gedeelte van een dak.

Terzijde viel niets te zien: het huis had dus dezelfde achtergevel als de aangrenzende gebouwen.

Raffles had eveneens rondgekeken en zei:

— Wij zullen maar eens naar buiten gaan en wat rondslenteren in de buurt. Misschien vernemen wij wel iets omtrent Redwell, dat ons van nut kan zijn bij onze nasporingen.

De twee vrienden verlieten het zoldervertrek dus weer en Raffles deed de deur op slot met de sleutel, die de dikke kuisdier hem ter hand had gesteld.

Toen zij door de winkel van de dikzak kwamen, stond de brave huismeester al weer achter zijn toonbank en gaf knipoogjes aan een knappe maar niet van corpulentie vrij te pleiten dame uit de buurt.

Raffles en Brand knikten hun nieuwe huisbaas toe en verlieten diens winkel.

Met de handen in de zakken, als lieden die niets te verzuimen hebben, slenterden zij de straat door, nu en dan een blik werpend in een winkelraam of een openstaande huisdeur.

Het was hier een echte volksbuurt en er speelde een menigte kinderen op het trottoir, als men die naam mocht geven aan het smalle pad, dat zich langs de huizen uitstreckte.

Van bijna al deze huizen stond de voordeur open en nu en dan vingen de beide vrienden het geluid op van twistende, kijkende vrouwenstemmen.

Hoewel zij tersluiks uitzagen naar Redwell, kregen zij hem toch niet te zien.

Zij bleven een uur rondlopen en keerden toen terug, want het zou nu niet lang meer duren of Henderson zou aankomen met de weinig meubels en de naaimachine.

Hoofdstuk VI

DE BUREN

Het liep reeds tegen lunchtijd, toen Henderson terugkeerde, lopend naast een grote handkar, die door een kruier werd voortgeduwd.

Hij was echter niet werkeloos, want hij had zijn krachten wel nodig om de stapel meubelen in evenwicht te houden, die zich op de kar bevond.

Men begon aanstonds met het afladen en daarbij hielpen de beide gewaande kleermakers een handje, zodat binnen een half uur alles naar het zoldervertrek was gebracht.

De kruier werd betaald en vertrok.

Het plaatsen van de meubelen nam al heel weinig tijd in beslag, want zij bestonden slechts uit een werktafel, een withouten keukentafeltje, een viertal stoelen, matrassen en dekens, wat vaatwerk en pannen, glazen en kommen, en dan ten slotte de beroemde naaimachine, die Henderson bij een uitdrager voor weinig geld had weten buit te maken.

Het voorwerp werd onmiddellijk aan het werk gezet met behulp van een kleine electromotor, die haar kracht

ontleende aan de electriche huisleiding en reeds enige ogenblikken later konden de burens niet anders denken, of de kleermakers waren hard aan het werk.

In werkelijkheid echter waren zij aan het eten.

Henderson had een gaskomfoor meegebracht en met behulp daarvan een wel zeer eenvoudige, maar voor het doel volkomen toereikende maaltijd bereid.

— Nu zullen wij eens moeten uitvisen, waar ergens in het huis hiernaast onze man woont, want zolang wij dat niet weten, is het vruchteloos, te willen trachten iets naders omtrent hem te vernemen, of hem te willen bespionneren, zei Raffles, nadat hij zijn maaltijd beëindigd had.

Raffles stond dadelijk op, verliet de kamer, daalde de trappen af en wandelde de winkel van de kruidenier binnen.

Hij knoopte een praatje met de man aan, op een ogenblik dat er toevallig geen klanten waren en er waren nog geen tien minuten verstreken, of de

man had hem alles medegedeeld wat hij weten wilde en dat zonder dat Raffles eigenlijk iets had behoeven te vragen, zo handig had hij de kruidenier zelf op het onderwerp gebracht, dat hem zo veel belang inboezemde.

Hij kocht een half pond sulker bij de man, bij wijze van dankbetuiging en kwam haastig de trappen weer op.

De machine liep nog steeds, maar de naald prikte in het ledige.

— Laat dat ding om 's hemelswil eens even ophouden, want men kan zijn eigen woorden bijna niet verstaan, riep Raffles, zodra hij was binnengetreten.

Henderson zette de motor stil en het gesnor van de naaimachine hield op.

— Iets ontdekt? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Alles wat ik wilde weten.

— Waar woont Redwell dan?

— Op de gunstigste plek van het huis, voor ons het gunstigst, wel te verstaan. Hij woont op een zolderkamer en aan de achterkant van het huis.

— Dus vlak naast ons, zei Brand, terwijl hij onwillekeurig zijn stem liet dalen.

— Je hoeft niet zo zacht te spreken, Charles. Redwell is op dit ogenblik niet thuis. Dat is hij overdag trouwens zo goed als nooit, naar de kruidenier mij mededeelde, die hoorbaar zijn neus ophaalde, toen hij over mijnheer Redwell sprak. Hij schijnt zich hier in de buurt niet bepaald in een reuk van heiligheid te vermeien. Hij keert meestal pas tamelijk laat naar zijn kamer terug en hij doet er weinig anders dan slapen. Maar dat hij vlak naast ons zou wonen is niet geheel en al juist; het huis is namelijk een paar meters lager dan het onze.

— Dan kan ik eigenlijk niet goed inzien op welke wijze wij hem zouden moeten bespionneren, zei Brand.

— Toch is niets gemakkelijker. Er zijn zelfs verscheidene manieren. Wij kunnen, om te beginnen uit ons eigen zolderraam klauteren, op het dak klimmen, na in de dakgoot te zijn gestapt en ons vervolgens laten zakken op het dak van het aangrenzende huis, vanwaar

wij betrekkelijk gemakkelijk het venster van Redwell's zolderkamertje kunnen bereiden. Wij zouden echter ook een gat in de muur kunnen boren, zo dicht mogelijk boven de vloer en dat gat zou dan waarschijnlijk uitkomen op een paar voeten beneden de zoldering van de dakkamer van onze man. Wij zouden dat gat zo klein kunnen maken, dat het niet te zien viel en het zou ons niettemin in staat stellen, alles af te luisteren, wat daarbinnen gesproken werd.

De beide vrienden spraken nog enige ogenblikken over de plannen voort, maar diezelfde middag zou er iets gebeuren, een schijnbare kleinigheid, die het werk der beide vrienden aanzienlijk zou vergemakkelijken.

Want toen Raffles 's middags van een kleine wandeling terugkeerde, wenkte de kruidenier hem bij zich en zei:

— Nu zal ik u toch eens iets aardigs laten zien. Heb je wel eens een souverein met het portret van koningin Victoria gezien, kleermakertje?

— Nog nooit! antwoordde Raffles, wiens aandacht dadelijk was gaande gemaakt.

— Hier heb je er een; ik heb het daar net ontvangen en ik zou zeggen, dat het wel driemaal meer waard is dan een pond sterling.

En met deze woorden stak hij Raffles het goudstuk toe. Deze hield zich, alsof hij het stuk vol aandacht bekeek en vroeg toen:

— Dat is zeker een mooi stuk! Wie heeft u dat gegeven?

— Redwell van hier naast betaalde er zoëven mée!

Raffles had dat antwoord natuurlijk half en half verwacht, maar toch gaf het hem een schok van aangename verrassing.

— Is dat zo'n rijk heer? vroeg hij langs zijn neus weg.

— Arm als de mieren! Ik heb hem tenminste zelden met geld in zijn zak gezien en dan weer loopt hij ineens met de goudstukken in zijn broekzakken te rammelen. Ik spreek niet graag kwaad,

kleermakertje, maar het is niet in orde met die klant, dat is zeker.

— Dat geloof ik ook niet, hernam Raffles droogjes, terwijl hij de man het goudstuk terug gaf. Als ik u was zou ik in elk geval maar goed onthouden dat het Redwell was, die u dit met dit goudstuk heeft betaald.

Raffles verliet de winkel, besteeg de trap, trad het zoldervertrek binnen en deelde aan Brand mede, wat hij vernomen had.

— Maar als Redwell zoëven met een goudstuk betaald heeft, dan is hij nu thuis.

— Hij is niet thuis; hij betaalde het stuk bij het heengaan. Kom, wij zullen maar eens dadelijk aan het werk gaan.

Raffles trok zijn jas uit, haalde uit een instrumentenkistje een steenboor en bevestigde die met buigbare as aan de electromotor.

Hij zette de boor tegen de scheidingsmuur, omstreeks een voet boven de vloer en bracht de electromotor op gang.

De stalen boor baande zich met een zacht gekras een weg door de bakstenen, maar telkens haalde Raffles het toestel terug, daar hij niet al te veel gruis wilde maken.

Toen de boorpunt een gaatje aan de andere kant van de doorboorden muur had gemaakt, haalde Raffles het toestel weer terug en verwijderde nu voorzichtig met een sterke beitel het dunne laagje steen aan de andere kant van het boorgat.

Hij had met opzet schuin naar beneden geboord en toen hij nu het oog voor het gat bracht, kon hij juist in een tamelijk schamel gemeubeld zoldervertrekje zien, helder verlicht, want het raam scheen wagenwijd open te staan.

Het kamertje was verlaten, er lief zich ook niet het minste gerucht horen.

Het was onmogelijk na te gaan, hoever de opening aan de andere kant zich onder het plafond bevond, maar Raffles schatte dat het niet veel meer dan een voet kon zijn.

Brand had nieuwsgierig terzijde gestaan en vroeg nu:

— Is er wat te zien?

— Niet heel veel bizonders. Een vrij armoedig zolderkamertje, een tafeltje, wat stoelen, een bed, een ladekast, maar daarentegen een paar splinternieuwe, dure dassen over een spijker in de muur, een nieuwe hoed, een paar keurige schoenen, zo uit de étalage, en in een hoek zie ik een wandelstok staan, die wel minstens een pond zal hebben gekost. Nu, wij weten waar het geld vandaan is gekomen, om al dat fraais te kopen.

— Ik hoef je niet te vragen of er iemand in het vertrek is?

— Er is niemand.

— Wat nu verder?

— Voor het ogenblik niets. Of misschien, wacht eens even. Zou het niet mogelijk zijn, daar reeds nu binnen te dringen en eens te proberen, of wij de gestolen van Moore terug kunnen vinden?

— Overdag? riep Brand uit.

— Over een uur zal de duisternis wel gevallen zijn, en het doet er ook niet toe of het dag of avond is, van het ogenblik af, dat onze man niet in zijn woning is.

— En hoe denk je er binnen te komen; toch niet langs het dak?

— Dat zou inderdaad wel een beetje gewaagd zijn, antwoordde Raffles hoofdschuddend. En toch, ik kan niet inzien op welke andere wijze dat zou moeten gaan. Het huis hiernaast is vol mensen en daar men ons reeds een beetje kent in de buurt, zou men zich kunnen afvragen, wat ik daar eigenlijk kom uitvoeren. Wij zullen nog een uur wachten, dan is het wel donker genoeg om de tocht over het dak te kunnen wagen.

— En als hij in die tussentijd thuis komt?

— Dan zouden wij het onderzoek tot nader order moeten uitstellen. Maar nu zullen wij eerst maar eens aan ons eten denken; het gemakkelijkste zou wel zijn als we gingen eten in de kleine herberg, die ik zoëven op tien minuten gaans ontdekt heb. Dat bespaart ons de moeite van het koken.

De drie mannen verlieten dus de zo-

genaamde werkplaats en richtten, aangevoerd door Raffles hun schreden naar een klein, Italiaans restaurant, waar men voor weinig geld een smakelijk en voedzaam maal kon krijgen.

Toen zij de herberg weer verlieten, was de schemering reeds ingevallen en over een half uur zou het donker genoeg zijn, om zonder gevaar voor ontdekking naar het aangrenzende huis te kunnen overklimmen.

De vrienden hadden dadelijk hun tijdelijk huis reeds weer bereikt en klommen naar hun zoldervertrek.

Een half uur later was het reeds zo duister, dat zij licht moesten maken om er bij te kunnen zien.

— Wij zullen nu maar aan het werk gaan, zei Raffles op zachte toon. Het is al acht uur en niemand kan zeggen of Redwell van avond niet bij toeval wat vroeger thuis komt dan gewoonlijk.

Raffles had het licht weer gedoofd en opende voorzichtig het dakraam.

Henderson zou achterblijven, want bij ondernemingen als deze kon zijn hulp overbodig heten.

Hij zou echter oren en ogen goed openhouden en dadelijk te hulp komen, wanneer de omstandigheden dit mochten vereisen.

Er werd een stoel onder het venster geplaatst en Raffles en Brand klauterden in de dakgoot, na zich van al het nodige voor hun onderneming te heb-

ben voorzien; hun revolvers niet te vergeten.

De dakgoot hield plotseling op, daar het huis, zoals gezegd, bijna twee meter hoger was dan het aangrenzende en Raffles en Brand moesten dus zeer voorzichtig te werk gaan.

Zij klommen tegen de schuine helling van het dak op, liepen enige schreden en konden zich toen heel gemakkelijk laten afzakken op het platte dak van het aangrenzende huis.

Zij wierpen zich op de knieën en kropen behoedzaam naar de rand van het dak.

Toen zij er zich overheen bogen, zagen zij, dat Redwell bij zijn kortstondig oponthoud in zijn woning, het venster gesloten had.

Het raam had echter een heel eenvoudige sluiting, het hing bovendien scheef in de sponning, zodat het niet goed sloot en het was voor een man als Raffles al heel gemakkelijk, het van de buitenzijde te openen.

Er kon een lap, bij wijze van gordijn, voor het raam worden getrokken, maar deze was op dit ogenblik terzijde geschoven.

Raffles opende behoedzaam het venster en liet zich als een eekhoortje naar binnen glijden.

Brand volgde hem op de voet. De twee vrienden waren in de vesting.

Hoofdstuk VII

BAAS BOVEN BAAS

Het eerste wat Raffles deed, was het venster weer sluiten.

Vervolgens trok hij er de lap voor en draaide daarna de schakelaar van het elektrische licht om, dat hier klaarblijkelijk pàs was aangelegd, want alles glom nog van nieuwhed.

Vervolgens wendde hij zijn blik naar boven, maar slechts met moeite kon hij in de gepleisterde muur het kleine gat

ontwaren, dat hij enige uren te voren zelf geboord had.

Hij ging naar de deur, opende deze behoedzaam en luisterde.

Beneden in het huis klonken stemmen, door de afstand gedempt.

Hij sloot de deur weer, ging midden in het vertrek staan en zei toen, zonder zijn stem te verheffen:

— Kun je verstaan wat ik nu zeg, James?

En bijna dadelijk kwam het antwoord:

— Heel duidelijk, Mylord!

— Waar ben je nu?

— Dicht bij de opening; ik verwachtte wel half, dat u me iets zoudt te vragen hebben.

Raffles stond een ogenblik in beraad en vervolgde toen op levendige toon, nadat hij zijn ogen door het gehele vertrek had laten dwalen:

— Zou je kans zien, James, binnen een kwartier een gat in de muur te breken, op dezelfde plaats van de opening, groot genoeg om zelfs jou door-gang te verlenen?

— Dat is al heel gemakkelijk, Mylord. Wij hebben immers een klein houweel bij ons en de muur is niet al te stevig dik.

— Ga dan je gang, maar maak zo weinig mogelijk lawaai.

— Maar Edward, riep Brand verschrikt uit, dat grote gat zal toch dadelijk gezien worden.

— Daar zijn middelen tegen, beste Charles, antwoordde Raffles glimlachend.

Hij trad haastig naar een hoek van het vertrek, waar een paar met linnen bespannen ramen stonden, zoals schilders ze gebruiken.

Daarnaast lagen enige linnen lappen, voor hetzelfde doel bestemd.

Raffles nam een van die lappen op en wendde zich weer tot Brand, met de woorden:

— De muur is helderwit gekalkt en het verschil in tint tussen die witte muur en dit witte linnen is onmerkbaar, vooral nu het elektrische licht brandt. Deze lap met een paar spijkertjes voor het gat bevestigd en niemand die er iets van zal zien, natuurlijk tenzij hij er met opzet zijn aandacht op

vestigt. De kamer is vrij hoog en de onderkant van het gat bevindt zich ruim twee meter van de vloer. Het is in een hoek van het vertrek, dicht bij de deur en valt dus niet in het oog.

Raffles legde de lap onder het bereik van zijn hand en spoedig had hij een paar spijkertjes en een hamer gevonden.

Intussen klonk reeds aan de andere kant van de muur het doffe geluid van een beitel, waarop Henderson met een houten hamer sloeg; de brave reus was dus blijkbaar reeds aan het werk gegaan.

— Wij zullen geen tijd vermorsen maar dadelijk ons onderzoek aanvangen, zei Raffles op zachte toon.

— En als Redwell onverwachts thuis komt?

— Wij zullen hem wel horen aankomen en dus tijd genoeg hebben het licht uit te draaien, na Henderson te hebben gewaarschuwd. Er blijft ons dan natuurlijk niets anders over, dan de kerel te overvallen. Het zou echter wel vreemd zijn, als hij juist vanavond vroeger dan om elf uur of half twaalf, misschien nog wel later, thuis kwam.

Reeds onder het spreken had Raffles de bovenste lade van de latafel opengetrokken en hij begon nu met zijn gewone zorgvuldigheid de inhoud te onderzoeken.

Hij legde alles weer nauwkeurig op dezelfde plaats, waar hij het had gevonden, en zelfs het scherpste oog zou niets verdachts hebben kunnen bespeuren, toen Raffles de lade weer gesloten had.

Brand had zich intussen naar een smalle wandkast begeven, die vol kleren bleek te hangen en begon met grote ijver en zonder er een enkele van over te slaan, de zakken te onderzoeken. Hij zocht geruime tijd vergeefs, maar eindelijk liet hij een zachte kreet van zegepraal horen; hij hield een kleine, maar zeer sterke ploertendoder in de hand, van lood vervaardigd en om-

vlochten met riet, een geducht wapen in de hand van een krachtig man.

Hij liet het voorwerp aan Raffles zien, die er glimlachend een blik op wierp en toen zei:

— Dat kan ons zeer goed te stade komen. Berg het maar weer op dezelfde plek; het is werk voor de politie, om dat ding hier te vinden. Al weer een bewijs tegen Redwell, en een goed ook. Er valt niet aan te twijfelen of dit was het wapen, waarmee hij de ongelukkige Moore heeft neergeslagen. Zet je onderzoek intussen maar voort, misschien vindt je nog wel meer.

Brand liet de ploertendoder weer in de zak van de versleten overjas vallen, waar hij hem gevonden had en stak zijn hand in een andere zak, behorende bij een afgedragen colbert.

De voering van de zak bleek geheel gescheurd te zijn en hij wilde zijn hand reeds terug trekken, toen zijn vingers een stuk papier betastten.

Hij woelde in de gescheurde voering en haalde toen een tot een prop ineengefrommeld stuk papier te voorschijn.

Hij streek het papier glad en las de weinige woorden, die het bevatte.

En hij slaakte zulk een luide kreet van blijdschap, dat Raffles haastig omkeek.

— Neem mij niet kwalijk, Edward, ik heb hier een klein kattedelletje, dat onze man hel wat schade zal kunnen berokkenen.

— Wat is het?

— Een briefje, door een vrouw onderkend, waarschijnlijk zijn minnares.

— Wat behelst het? Lees het eens voor.

— Tot je dienst. « Lieve Jim. De fancy-fair van «Selfhelp» is op de vijftiende van deze maand. Ik weet bijna zeker, dat je weet wel wie met de pitten naar huis zal gaan. Sla dus je slag. Duizend kussen van je liefhebbende Nelly. »

Brand keek Raffles met schitterende ogen aan en vroeg:

— Wat zeg je daarvan?

— Weinig, maar van goede hoedanigheid, antwoordde Raffles glimlachend. Geef mij dat briefje maar, ik zal wel zorgen dat het ter bevoegder plaatse komt. Die Redwell is een ezel, dat hij zulke compromitterende briefjes in zijn zak laat zitten.

— Hij wist zeker niet meer dat hij het had, ik vond het in de stukgescheurde voering.

Terwijl dit in de zolderkamer voorviel, bleef Henderson ijverig voortgaan met het verbreden van de opening.

Toen hij eenmaal een steen verwijderd had, viel het hem vrij gemakkelijk om de anderen te verwijderen.

Er was natuurlijk heel wat gruis naar beneden gevallen, maar Raffles en Brand verwijderden dit op een even afdoende als snelle wijze, zij veegden het eenvoudig, een van de oude kleidingstukken van Redwell als stoffer gebruikend, onder het ladenkastje.

Henderson had nog geen volle twintig minuten gewerkt, of reeds was het gat groot genoeg om zelfs de reus doorgang te verlenen, als het nodig mocht zijn.

Raffles klom op een stoel en bevestigde op handige wijze het vierkante stuk linnen voor de opening, welke het volkomen afsloot.

Raffles keek tevreden rond, knikte Brand toe en zei toen:

— Ik geloof niet dat wij hier nu nog iets te zoeken hebben. Wij hebben het briefje, dan is daar de vondst van de ploertendoder, het uitgeven van het goudstuk; onze vriend Redwell is reeds zo goed als gevonnist.

— Wat belet ons dan eigenlijk, Edward, dadelijk naar de politie te lopen en haar het briefje ter hand te stellen?

— Wel, er is volstrekt geen haast bij de zaak, antwoordde Raffles schouder-

ophalend. De val is gesteld en het wild is op de goede weg om er in te lopen. Bovendien, wij hebben ons deze moeite toch niet getroost, om nu de zaak reeds als geëindigd te beschouwen. Wij hebben nu een prachtige gelegenheid, om mijnheer Redwell een weinig te bespionneren; wie weet wat wij nog te horen krijgen en misschien nog wel wat te zien, als wij wat geduld oefenen. Want ik ben tot de overtuiging gekomen, dat deze aanranding niet het proefstuk van die schavuit is geweest? Hij zal wel wat meer op zijn kerfstok hebben en ik stel er belang in, te verneemen wat dat kan zijn.

— Dat kan dan een langdurige geschiedenis worden, Edward, zei Brand zuchtend en ik voorzie dat wij het ambt van kleermaker nog lang zullen moeten uitoefenen.

— Stel je gerust, mijn jongen, hernam Raffles lachend. Ik leg hierbij de belofte af, dat wij hier in geen geval langer dan drie dagen en drie nachten zullen blijven, natuurlijk verondersteld dat Redwell het gat in de muur niet ontijdig ontdekt.

— Dat blijft afgesproken, riep Brand uit.

Raffles liet nogmaals zijn blik in het vertrek rondgaan, om zich te vergewissen, dat alles weer juist op dezelfde plek stond als hij het had gevonden en daarop draaide hij het elektrische licht uit en sloeg de lap terug, die bij wijze van gordijn het venster bedekte.

Zij klommen weer op het dak en van daar hun eigen dakkamer binnen.

Het was ongeveer half elf, toen Raffles het venster sloot en licht maakte.

Brand was dadelijk ijverig aan het werk om het kleine souper toe te bereiden, hetwelk de mannen zouden gebruiken, alvorens zij zich ter ruste zouden begeven.

Voor het gat in de muur had Henderson een paar aan elkander gespijkerde planken gezet, de drie mannen spraken

op fluisterende toon en bewogen zich behoedzaam, daar het zeer onaangenaam zou zijn, als Redwell ontijdig het gat in de muur ontdekte.

Het was reeds bij twaalfen, toen de drie mannen hun maaltijd beëindigd hadden, maar nog altijd scheen Redwell niet te zijn thuisgekomen.

Van tijd tot tijd schoof Henderson zachtjes de planken opzij en keek door het gat, maar aan de andere kant bleef alles duister en door het dunne witte doek had men zonder enige twijfel aanstonds het elektrische licht moeten kunnen zien.

Brand had al een paar malen een geeuw moeten onderdrukken, maar Raffles scheen klaar wakker te zijn en ook volstrekt niet van zins, zo spoedig zijn legerstede op te zoeken.

Hij had het zolderraam weer op een kier gezet en een sigaret opgestoken.

Wat Henderson aangaat, de reus dacht er natuurlijk niet aan, zijn matras op te zoeken alvorens Raffles hem het goede voorbeeld zou hebben gegeven.

De minuten kropen traag voorbij en het liep reeds naar half een, toen Raffles tot Brand, die was ingedompeld, zei:

— Wat zou je zeggen van een spelletje patience, of whist met twee blinden? Ik heb een spel bij mij gestoken en kaarten houdt de geest wakker.

— Zoals je wilt, hernam Brand.

Een ogenblik later waren de twee vrienden in hun spel verdiept.

Henderson keek toe en al vielen zijn ogen nu en dan dicht van slaap, hij wilde niet toegeven, maar bleef kijken, ook al was het edele whistspel voor hem een put vol duistere raadsele.

Het werd half twee, het werd half drie en nog altijd bleef het in het aangrenzend zolderkamertje doodstil.

Henderson sloop nu op de tenen, telkens als hij het planken schot even terzijde schoof. Hij deed dit om kwart voor drie nogmaals, maar legde toen de

planken zacht op de vloer neer, sloop haastig op Raffles toe en fluisterde met gedempte stem:

— Hij is er, Mylord, er brandt licht. En ik geloof dat hij niet alleen is; ik heb hem horen praten.

In een oogwenk wierpen Raffles en Brand hun kaarten neer en kropen op hun knieën tot vlak voor de opening in de muur.

Raffles trok de lap zeer voorzichtig een paar centimeters op zij en zij konden nu door de smalle kier in het vertrek zien.

Er waren daar drie mannen en in een hunner herkende hij aanstonds de bewoner van de zolderkamer, Redwell.

De twee anderen waren kerels met alles behalve gunstige gelaatstrekken.

Zij waren blijkbaar zoeven binnengekomen en ontdeden zich van hun overjassen, die letterlijk dropen van de regen.

Een hunner had een zwart masker op de tafel geworpen en nummer twee van het edele drietal haalde en soort knuppel uit de binnenzak van zijn jas en legde die op het potkachtje neer, dat, tijdelijk buiten dienst gesteld, in een hoek stond.

Redwell wreef zich in de handen, veegde toen zijn gezicht droog en zei op zachte toon:

— Dat is alweer achter de rug, vrienden! Maar het heeft moeite gekost; het oude wijf was taaier dan ik dacht. Gelukkig dat zij niet geschreeuwd heeft.

Raffles en Brand wierpen elkaar een zwijgende, vragende blik toe en toch hadden zij dadelijk als bij ingeving begrepen, dat de drie mannen zojuist terug waren gekeerd van een inbraak, misschien wel met geweldpleging.

Redwell had zich gebukt en een groot handvalies gegrepen, dat hij nu op tafel plaatste en grinnkend bekeek.

Hij sloeg met de hand op het valies en zei grijnslachend:

— Wij hebben in ieder geval niet voor niets gewerkt, vrienden. Hier zit de aap in en wij zullen alles maar dadelijk verdelen.

— Dat noem ik spreken, zei een van de twee andere mannen, een roodharige kerel met een gemene tronie en met een rauwe, schorre stem. Ik mag je graag lijden, Jim, maar hoe eerder ik met het geld uit de voeten kan komen, hoe liever het mij zal zijn.

Redwell had het valies geopend en van hun schuilplaats konden Raffles en Brand zien, dat het geheel gevuld was met geld, gouden en zilveren voorwerpen, eetlepels, vorken, theelepeltjes en verder juwelen ringen, een paar horloges, oorhangers en andere sieraden.

— Eerst maar het geld, zei de roodharige op brommende toon.

Redwell begon te tellen en de rode keek hem daarbij nauwkeurig op de vingers.

Er verliep omstreeks een kwartier en toen zei Redwell:

— 1560 pond sterling.

Ieder kreeg 520 pond sterling.

— En nu de tikkers en sprinklers. Ik stel voor, dat wij ze naar «Hinkpoot» de opkoper brengen en ze hem laten taxeren. Hij zal ze ook wel kopen en dan kunnen wij het geld dadelijk verdelen, in zijn winkel.

— Met «Hinkpoot» wil ik niets te maken hebben, riep Red Friar uit. Die schurk betaalt nooit de volle waarde. Verdeel de juwelen maar, of laat ik het doen.

— Dat kun je begrijpen, werde Redwell af. Dat heb je me eens gelapt, maar mij snap je niet meer. Jij stelt een ring gelijk met een horloge, ook al is het met paarlen bezet en minstens tienmaal zoveel waard. Neen, ik verdeel en je neemt er genoeg mee, of je kunt er naar fluiten.

— Begin je zo te praten? dreigde Red Friar, en er kwam een vals licht in zijn groenachtige ogen.

— Dat doe ik en ik heb er het recht toe, want ik was de man, die het zaakje op touw zette. Ik heb het huis verkend ik heb alles voorbereid.

— Dat mag zo zijn, je hebt zelfs het oude wijf de genadeslag gegeven, maar ik houd van eerlijkheid, hernam de rode op koppige toon.

— Je zult bediend worden naar je zin, als je mij mijn gang laat gaan, zei Redwell en hij begon dadelijk de sieraden en het zilverwerk te sorteren.

Ieder kreeg vier stuks van de verschillende soorten lepels, van de mes-senleggers en van de andere dingen die uit dozijnen bestonden, maar met de juwelen liep het verkeerd...

Redwell had een met een brillant bezette ring, twee gouden oorbellen en een paarlen dasspeld genomen en zei:

— Voor mij de ring, voor jou de oorhangers, Tom en voor jou de paarlen dasspeld, Red Friar.

— Dacht ik het niet, riep de rode op woeste toon en hij wierp de dasspeld, die hij Redwell letterlijk uit de hand had gerukt, met een heftig gebaar op de grond. Wat heb ik aan dat vod? Het kan wel een valse parel zijn. Ik wil de ring hebben.

— Neen, die behoud ik, antwoordde Redwell vastberaden.

Red Friar keek hem een ogenblik vals aan en bromde toen tussen de tanden:

— Het is goed, verder maar.

Redwell boog zich opnieuw over het hoopje juwelen heen begon er met zijn vingers in te woelen.

Hij stond met de rug naar Red Friar toegekeerd en kon dus niet zien, wat deze uitvoerde.

Maar Raffles en Brand zagen het des te beter.

De roodharige schurk had zijn hand naar zijn broekzak gebracht en toen hij er die weer uithaalde, zagen zij het brede lemnet van een geslepen mes

schitteren. De gewapende arm ging in de hoogte...

Tegelijk slaakten Raffles en Brand een waarschuwingkreet.

Het was te laat...

Bliksemsnel daalde de arm en het mes drong de rampzalige Redwell tussen de schouderbladen in de rug.

De ongelukkige uitte een doffe snik en viel voorover op de tafel, terwijl hij met zijn krampachtig gekromde armen het gestolen goed scheen te willen omvatten.

De derde bandiet had zich dodelijk verschrikt tegen de muur gedrukt, ver-rast door het plotselinge van dit bloedige drama.

Raffles had de linnen lap weggerukt, stak zijn revolver door de opening en riep de moordenaar toe:

— Als je een voet verzet, schiet ik je neer als een hond.

En zonder het hoofd om te wenden, zei hij tot Brand en Henderson:

— Klim door het raam naar binnen en bindt die kerels.

In een oogwenk waren de twee mannen het raam uit, lieten zich op het aangrenzende dak vallen en klommen door het vensterraam naar binnen.

Red Friar stond nog altijd in dezelfde houding, als een tijger, gereed tot de sprong. Maar de vrees voor de revolver deed hem zijn koelbloedigheid verliezen en in een oogwenk had Henderson, die over een ontzaglijke lichaamskracht beschikte, de moordenaar ontwapend en hem met een dik touw de armen op de rug gebonden.

De derde bandiet onderging hetzelfde lot en toen liet Raffles zich door de opening in het vertrek glijden, snelde op de dodelijk gewonde Redwell toe, bekeek de wonde, na hem het goed van het lichaam te hebben gerukt en zei op ernstige, gedempte toon tot Brand:

— Hij heeft geen kwartier meer te leven; het ruggemerg is geraakt. Haal onmiddellijk een paar agenten van de straat, zeg maar dat je particulier detective bent, je hebt je legitimatie immers bij je?

— Ja.

— Haast je dan wat, iedere seconde kan kostbaar zijn. Hij kan niet meer spreken, tenminste slechts met de grootste moeite, maar hij kan nog het hoofd bewegen; hij moet in tegenwoordigheid van de agenten een bekentenis afleggen. Als zij vragen hoe wij hier kwamen, zeg je maar, dat wij een spoor van Red Friar hadden gevolgd en wisten dat hij vannacht hier zou komen. Maak voort.

Brand stormde het vertrek uit, holde de trappen af, rukte de huisdeur open en had gelukkig spoedig een paar politieagenten gevonden, wie hij inderhaast mededeelde, wat er geschied was.

Er bleek een posthuis op slechts tien passen afstand te zijn en de agenten gingen haastig de inspecteur van dienst halen.

Met zijn vieren ijlden de mannen de trappen op en traden het zoldervertrek binnen.

En reeds was het nodig, nieuwsgierigen op een afstand te houden, want het geloop en gedraaf en de luide stemmen, hadden enige bewoners uit hun slaap doen ontwaken, die aanstonds waren komen toelopen.

Raffles trad dadelijk op de inspecteur toe en zei:

— Mijn naam is Brown, inspecteur en ik ben particulier detective. Deze twee heren zijn mijn assistenten. Hier is mijn penning. Ik was op het spoor van Red Friar en ik had ontdekt, dat hij in connectie stond met deze man, die daar ligt te sterven, Redwell geheten en in wiens kamer gij u bevindt. Door een toeval ontdekte ik tevens, dat deze Redwell schuldig is aan de aanranding op

de oude Moore, de penningmeester van Selfhelp. Wees zo goed het hem te vragen. Hier is het bewijs: een briefje van zijn minnares.

De inspecteur liep het briefje haastig door, trad toen op de dodelijk gewonde toe, over wiens gelaat de kleur des doods zich reeds begon te verspreiden en vroeg:

— Wat hebt gij hierop te zeggen, Redwell? Zijt gij schuldig aan de aanranding?

Langzaam ging het hoofd van de misdadiger op en neer.

Toen klonk het als een zucht over zijn lippen:

— Ik deed het; Fielding is onschuldig.

Hij sloot de ogen, om ze nimmer meer te openen...

De inspecteur wendde zich van hem af en vroeg toen, zich tot Raffles wendend:

— En deze twee mannen? Red Friar wordt gezocht, dat weet ik, maar wat heeft hij nu weer uitgespookt?

— Om te beginnen heeft hij Redwell neergestoken, na een twist over de juwelen, die gij daar ziet liggen, en dan is hij medeplichtig aan een inbraak met moord, ik weet echter niet waar. Ik hoorde hun gesprek hier naast af; ik kwam helaas te laat om deze gruweldaad te beletten.

De twee ellendelingen werden gevankelijk weggevoerd en op de drempel wendde de inspecteur zich nog eens om en zei tot Raffles:

— Ik reken er op, mijnheer Brown, dat gij en uw assistenten als getuigen in deze zaak zullen optreden.

Hij salueerde en vertrok.

Raffles keek hem na met een vage glimlach om de lippen en zei toen, schouderophalend, half in zichzelf:

— Het is niet heel zeker, dat mijnheer

Brown zal verschijnen; Red Friar zal ook zonder dat de galg niet mislopen. Komt, vrienden, ons werk is hier gedaan, en een hogere macht heeft het zo beschikt, dat het op een andere wijze is beëindigd, dan wij hadden kunnen voorzien.

Om half zeven in de ochtend van dezelfde dag werd Fielding in vrijheid gesteld; maar zonderling genoeg werd er van Brown en zijn helpers in deze zaak niets meer vernomen...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Vals Beschuldigd

10 WILD - WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 48.— VOOR f 28.⁸⁵

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. De Dood van Nick Fontana. — 2. Broederstrijd, door Will Ermine. — 3. De Spaanse Hacienda. — 4. De Musketiers op het Oorlogspad, door Wm. Colt Mac Donald. — 5. Op eigen Houtje, door Luke Short. — 6. De Overval op de Postkoets. — 7. Cactus Wolf, door Ch. H. Snow. — 8. Een Satanskind, door Kenneth Perkins. — 9. De Dood en het Hoefijzer door Danny Capstan. — 10. Ridders der Prairiën, door Zane Grey.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2200 pagina's.

Deze boeken kostten f 48.—, nu **VOOR SLECHTS** f 28.⁸⁵, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 28.⁸⁵ of 1e termijn.

Men vermeldt: « Nieuwste W.W.-Serie, Aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266